

HEKKELMAN ADVOCATEN N.V.

FRINS BERNHARDSTRAAT 1

(HOEK ORANJESINGEL 51)

POSTBUS 1094

6501 BB NIJMEGEN

WWW.HEKKELMAN.NL

AANTEKENEN

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Tevens per fax 070 - 365 13 80

Nijmegen, 19 juni 2014

Uw kenmerk : 201403111/1/A1
Ons kenmerk : 20130246 - 744692/1 - TL/
Inzake : Horst aan de Maas/NGB (beroepsprocedure)
Doorkiesnummer : 024 - 3 828 385
Direct faxnummer : 024 - 3 828 372
E-mail : t.lam@hekkelman.nl

VERWEERSCHRIFT

Geacht College,

Bij brief van 28 april 2014 heeft u het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Horst aan de Maas (hierna: "het college") in de gelegenheid gesteld een verweerschrift in te dienen in de zaak met bovengenoemd zaaknummer. Als advocaat-gemachtigde van het college maak ik hierbij van de geboden gelegenheid gebruik. Het verweerschrift is als volgt opgebouwd:

1. feiten, omstandigheden en procesverloop;
2. belanghebbendheid appellanten en ontvankelijkheid beroepen;
3. belanghebbendheid vergunninghouders;
4. kennisgeving ontwerpbesluit;
5. splitsing in drie deelprojecten;
6. uitkomsten overleg;
7. Natuurbeschermingswet 1998;
8. milieuaspecten;
9. rapport Cauberg-Huygen;
10. milieueffectrapportage;
11. watertoets;
12. archeologie;
13. verkeer;

14. volksgezondheid;
15. IPPC-richtlijn;
16. uitvoerbaarheid;
17. beoordeling (overige) beroepsgronden in eerste aanleg;
18. conclusie.

Bij de opbouw van het verweerschrift is ten behoeve van de leesbaarheid zo veel mogelijk aangesloten bij de opbouw en nummering van het hoger beroepschrift.

Voorts zij nadrukkelijk opgemerkt dat het verweerschrift van het college in eerste aanleg d.d. 10 april 2013, het nader stuk van het college in eerste aanleg d.d. 10 januari 2014 en de door het college tijdens de zitting van 21 januari 2014 overgelegde pleitaantekeningen in hoger beroep onverminderd van belang zijn. Veel van de hoger beroepsgronden van appellanten zijn namelijk een vrijwel letterlijke herhaling van de (reeds weerlegde) beroepsgronden in eerste aanleg.

Ik verzoek u in het vervolg de correspondentie in deze zaak aan mijn kantoor te richten.

1. Feiten, omstandigheden en procesverloop

Op 30 oktober 2012 heeft het college een projectbesluit genomen en een bouwvergunning eerste fase verleend voor het vergroten van de biggenstallen, het oprichten van een voerlokaal, een vleesvarkensstal, een fokvarkensstal en mestsilos (lees: een projectbesluit genomen en een bouwvergunning eerste fase verleend voor het deels oprichten en deels uitbreiden van een varkenshouderij) op de percelen kadastraal bekend Grubbenvorst K 560 en 103, plaatselijk bekend Laagheide 9 te (5971 PE) Grubbenvorst, gemeente Horst aan de Maas. De besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Heideveld Beheer B.V., gevestigd aan de Laagheide 9 te (5971 PE) Grubbenvorst, gemeente Horst aan de Maas, is geadresseerde van beide besluiten.

Daarnaast heeft het college op 30 oktober 2012 een projectbesluit genomen en een bouwvergunning eerste fase verleend voor het oprichten van een korte keten vleeskuikenhouderij op het perceel kadastraal bekend Grubbenvorst L 361, plaatselijk bekend Witveldweg 35 te (5971 NS) Grubbenvorst, gemeente Horst aan de Maas. Beide besluiten zijn gericht aan de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Kuijpers Onroerend Goed B.V., gevestigd aan de Venrayseweg 182 te (5928 RH) Venlo.

Tot slot heeft het college op 30 oktober 2012 een projectbesluit genomen en een bouwvergunning eerste fase verleend voor het oprichten van een bio-energiecentrale (hierna: "BEC") op het perceel kadastraal bekend Grubbenvorst L 361, plaatselijk bekend Witveldweg 35 te (5971 NS) Grubbenvorst, gemeente Horst aan de Maas. Beide besluiten zijn gericht aan de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Bio Energiecentrale Maashorst B.V., gevestigd aan de Venrayseweg 182 te (5928 RH) Venlo.

De hiervoor genoemde besluiten worden hierna tezamen aangeduid als “de bestreden besluiten”. De drie projecten worden hierna tezamen aangeduid als “het NGB”. NGB staat voor Nieuw Gemengd Bedrijf.

In de uitspraak van de rechtbank Limburg van 3 maart 2014 (ECLI:NL:RBLIM:2014:1932, www.rechtspraak.nl) heeft de rechtbank Limburg de beroepen van diverse appellanten (hierna tezamen aangeduid als: “appellanten”) tegen de bestreden besluiten ongegrond verklaard.

Bij brief van 11 april 2014 hebben appellanten hoger beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: “de Afdeling”).

Bij brief van 5 mei 2014 hebben appellanten een nader stuk bij de Afdeling ingediend.

2. Belanghebbendheid appellanten en ontvankelijkheid beroepen

2.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 2 van het hoger beroepschrift dat niet alleen de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Frank Coenders B.V., gevestigd aan de Witveldweg 33 te Grubbenvorst en F.M.P. Coenders, wonende aan de Witveldweg 33 te Grubbenvorst, belanghebbende zijn bij de projectbesluiten en bouwvergunningen die betrekking hebben op de vleeskuikenhouderij en de BEC, maar dat ook de overige appellanten belanghebbende bij deze (vier) besluiten zijn.

Voorts stellen appellanten dat niet alleen P. Niessen, wonende aan de Losbaan 45 te Grubbenvorst en J.A.T. van Hoof, wonende aan de Losbaan 27 te Grubbenvorst, belanghebbende zijn bij het projectbesluit en de bouwvergunning die betrekking hebben op de varkenshouderij, maar dat ook de overige appellanten belanghebbende bij deze (twee) besluiten zijn.

Appellanten onderbouwen hun stellingen met verschillende uitspraken van de Afdeling. Volgens appellanten volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2013 (BR 2013, 78) dat appellanten die op een afstand van 580 meter van een project wonen, belanghebbende zijn. Daarnaast heeft de Afdeling volgens appellanten in de uitspraak van 19 juni 2013 (JM 2013, 112) geoordeeld dat bepaalde appellanten die op een afstand van 700 meter van een plangebied woonden, belanghebbende waren, gelet op de ruimtelijke uitstraling van het project in die uitspraak en gelet op de mogelijke effecten die het project in die zaak kon hebben voor het milieu. Gelet op deze uitspraken, gelet op de ruimtelijke uitstraling van de hoge bouwwerken van de door hen genoemde ‘gigastal’ die is gesitueerd in betrekkelijk open gebied en gelet op de mogelijke effecten van de intensieve veehouderij voor het milieu, stellen appellanten dat zij ten onrechte niet allen ontvankelijk zijn verklaard (bedoeld zal zijn dat zij ten onrechte niet allen als belanghebbende zijn aangemerkt, TL). Tot slot volgt volgens appellanten ook uit de uitspraak van de Afdeling van 4 april 2012 (zaaknummer 201110187/1/R2, r.o. 2.2.2, www.raadvanstate.nl), die zij in paragraaf 1 van hun nader stuk d.d. 5 mei 2014 noemen, dat zij

allen belanghebbende zijn. Dit vanwege de omvang van het NGB en de toename van het aantal verkeersbewegingen, aldus appellanten.

2.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

De rechtbank stelt in rechtsoverweging 13 van haar uitspraak vast dat slechts de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Frank Coenders B.V., gevestigd aan de Witveldweg 33 te Grubbenvorst en F.M.P. Coenders, wonende aan de Witveldweg 33 te Grubbenvorst, belanghebbende zijn bij de projectbesluiten en bouwvergunningen die betrekking hebben op de vleeskuikenhouderij en de BEC, omdat alleen zij op een afstand van ongeveer 300 meter van de inrichting aan de Witveldweg 35 een bedrijf uitoefenen respectievelijk woonachtig zijn (de overige appellanten zijn woonachtig op een afstand tussen de 667 meter en 4.757 meter van deze inrichting). Voorts stelt de rechtbank in rechtsoverweging 14 van haar uitspraak vast dat slechts P. Niessen, wonende aan de Losbaan 45 te Grubbenvorst en J.A.T. van Hoof, wonende aan de Losbaan 27 te Grubbenvorst, belanghebbende zijn bij het projectbesluit en de bouwvergunning die betrekking hebben op de varkenshouderij, omdat alleen zij woonachtig zijn op een afstand van minder dan 300 meter van de inrichting aan de Laagheide 9 (de overige appellanten zijn woonachtig op een afstand tussen de 757 meter en 4.458 meter van deze inrichting).

De rechtbank heeft, anders dan appellanten menen, terecht niet ook de andere omwonenden als belanghebbende aangemerkt. In het verweerschrift in eerste aanleg is in dit kader reeds opgemerkt dat iemand belanghebbende kan zijn als aan het afstandscriterium voldaan wordt en dat indien niet aan het afstandscriterium voldaan wordt, iemand toch belanghebbende kan zijn vanwege de ruimtelijke uitstraling van een activiteit. In het verweerschrift in eerste aanleg is eveneens opgemerkt dat uit vaste jurisprudentie volgt dat buiten een straal van 300 meter van de inrichting waar het betrokken besluit op ziet, over het algemeen geen belanghebbendheid wordt aangenomen, omdat niet aannemelijk wordt geacht dat op een dergelijke afstand nog rechtstreekse gevolgen kunnen worden ondervonden (vgl. Rb. Roermond 12 oktober 2012, LJN: BY1868, www.rechtspraak.nl; AbRS 13 juni 2007, zaaknummer 200606022/1, www.raadvanstate.nl; AbRS 9 mei 2007, zaaknummer 200604414/1, www.raadvanstate.nl; AbRS 25 april 2007, zaaknummer 200605425/1, www.raadvanstate.nl; AbRS 21 februari 2007, zaaknummer 200607639/1, www.raadvanstate.nl). De rechtbank heeft terecht aansluiting bij deze vaste jurisprudentie gezocht.

In tegenstelling tot wat appellanten stellen, volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2013 (*BR* 2013, 78) niet dat alle appellanten belanghebbende zijn. De omwonenden die in die uitspraak als belanghebbende werden aangemerkt, woonden namelijk binnen een afstand van 580 meter van een mestverwerkingsbedrijf. Dit terwijl de appellanten die door de rechtbank niet als belanghebbende zijn aangemerkt, zich op een afstand van minimaal 667 meter (en maximaal 4.757 meter) van de inrichting aan de Witveldweg 35 bevinden en op een afstand van minimaal 757 meter (en maximaal 4.458 meter) van de inrichting aan de Laagheide 9. Dit zijn (significant) grotere afstanden dan de afstand die in laatstgenoemde uitspraak aan de orde was.

De vergelijking met de uitspraak van de Afdeling van 19 juni 2013 (*JM* 2013, 112) gaat eveneens mank. Weliswaar heeft de Afdeling in die uitspraak geoordeeld dat omwonenden die op een afstand van meer dan 700 meter woonden, belanghebbende waren, maar in die uitspraak ging het niet om de afstand van die omwonenden tot een intensieve veehouderij, maar om de afstand tot een windmolenpark. Dat omwonenden in dat geval eerder als belanghebbende worden aangemerkt, ligt, gelet op de ruimtelijke uitstraling van een windmolenpark, voor de hand. Laatstgenoemde uitspraak is echter niet één op één toepasbaar op intensieve veehouderijen, omdat de ruimtelijke uitstraling van een intensieve veehouderij geenszins vergelijkbaar is met die van een windmolenpark.

Tot slot kan ook op basis van de uitspraak van de Afdeling van 4 april 2012 (zaaknummer 201110187/1/R2, r.o. 2.2.2, www.raadvanstate.nl), die appellanten in hun nader stuk d.d. 5 mei 2014 noemen, niet worden geconcludeerd dat alle appellanten als belanghebbende dienen te worden aangemerkt. In die uitspraak maakte een bestemmingsplan een weg met een lengte van 2,3 kilometer planologisch mogelijk. Vanzelfsprekend wordt relatief snel aangenomen dat iemand belanghebbende is bij het besluit tot vaststelling van zo'n bestemmingsplan, omdat een dergelijk bestemmingsplan gepaard gaat met een significante verkeersaantrekkende werking. Ook nu heeft echter te gelden dat deze uitspraak niet één op één toepasbaar is op intensieve veehouderijen. De ruimtelijke uitstraling van een intensieve veehouderij is immers volstrekt anders dan die van een weg met een lengte van 2,3 kilometer. Dat er in het laatste geval sprake is van een veel grotere verkeersaantrekkende werking, is evident.

2.3 Vereniging Behoud de Parel

De rechtbank oordeelt in rechtsoverweging 18 van haar uitspraak dat Vereniging Behoud de Parel als belanghebbende dient te worden aangemerkt. De rechtbank refereert in dit kader aan de feitelijke werkzaamheden die Vereniging Behoud de Parel verricht, te weten het informeren van burgers, het voeren van gesprekken met onder andere de gemeente en het samenwerken met andere groeperingen.

Ondanks het feit dat de Afdeling Vereniging Behoud de Parel in het verleden in procedures als belanghebbende heeft aangemerkt, geeft het college de Afdeling het volgende in overweging. Anders dan de rechtbank meent, kwalificeren voornoemde werkzaamheden niet als feitelijke werkzaamheden in de zin van artikel 1:2, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: "Awb"). Uit vaste jurisprudentie volgt dat het initiëren van en participeren in juridische procedures niet kwalificeert als het verrichten van feitelijke werkzaamheden in de zin van artikel 1:2, derde lid, van de Awb (vgl. AbRS 12 december 2012, zaaknummer 201206403/1/A4, www.raadvanstate.nl; AbRS 1 oktober 2008, *AB* 2008, 348). Maar activiteiten die niet los kunnen worden gezien van juridische procedures of de voorbereiding daarvan, kwalificeren ingevolge vaste jurisprudentie evenmin als feitelijke werkzaamheden in de zin van artikel 1:2, derde lid, van de Awb. Voorbeelden zijn het inspreken op raadsvergaderingen teneinde de besluitvorming te beïnvloeden (vgl. AbRS 3 oktober 2012, *JB* 2012, 260), het indienen van verzoeken tot handhavend optreden en het naar voren brengen van zienswijzen over ontwerpbesluiten (vgl. AbRS 1 oktober 2008, *AB* 2008, 348), het vergaren van informatie ten

behoefte van eventuele bestuursrechtelijke procedures en het mondeling/schriftelijk informeren van derden over aanhangige of afgeronde procedures (vgl. AbRS 1 oktober 2008, *AB* 2008, 348). Niet valt in te zien dat de werkzaamheden die Vereniging Behoud de Parel stelt te verrichten (te weten het informeren van burgers, het voeren van gesprekken met onder andere de gemeente en het samenwerken met andere groeperingen) los kunnen worden gezien van juridische procedures of de voorbereiding daarvan. Gelet hierop en gelet op het feit dat de doelstelling van Vereniging Behoud de Parel zowel in functioneel als in territoriaal opzicht te ruim is om als belanghebbende te kunnen worden aangemerkt (zie paragraaf 2.1 van het verweerschrift in eerste aanleg), staat vast dat Vereniging Behoud de Parel niet als belanghebbende kan worden aangemerkt en dat haar hoger beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard (vgl. AbRS 1 oktober 2008, *AB* 2008, 348, r.o. 2.2 en 2.3).

2.4 Conclusie

Zoals de rechtbank terecht opmerkt, kunnen de in paragraaf 2.2 van het verweerschrift genoemde omwonenden, exclusief de omwonenden die in die paragraaf wel als belanghebbende zijn aangemerkt, niet als belanghebbende worden aangemerkt bij de in paragraaf 2.2 van het verweerschrift genoemde besluiten. Hun hoger beroep dient dus niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Voorts dient Vereniging Behoud de Parel, anders dan de rechtbank meent, niet als belanghebbende te worden aangemerkt. Ook het hoger beroep van Vereniging Behoud de Parel dient dus niet-ontvankelijk te worden verklaard.

3. Belanghebbendheid vergunninghouders

3.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 3 van het hoger beroepschrift dat de rechtbank vergunninghouders ten onrechte als belanghebbende heeft aangemerkt. Volgens appellanten volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 27 november 2013 (*AB* 2014, 60) dat in beginsel degene die juridisch eigenaar is van een perceel, belanghebbende is. Appellanten stellen dat onder omstandigheden ook een ander belanghebbende kan zijn, maar dat vergunninghouders niet aannemelijk hebben gemaakt wat deze omstandigheden zijn. Bovendien is een onzekere toekomstige gebeurtenis, zoals het voornemen om over te gaan tot koop, onvoldoende om een actueel belang aan te nemen, aldus appellanten. Tot slot stellen appellanten dat het aannemelijk is dat het NGB niet zal worden gerealiseerd. Appellanten wijzen in dit verband op het feit dat de milieuvergunningen door de Afdeling zijn vernietigd (vgl. AbRS 2 april 2013, zaaknummer 201209484/1/A4, www.raadvanstate.nl) en op de inhoud van het hoger beroepschrift ter zake de bestreden besluiten.

3.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

In paragraaf 3.2.2.1 van het verweerschrift in eerste aanleg is reeds opgemerkt dat uit vaste jurisprudentie van de Afdeling (vgl. AbRS 14 november 2012, *BR* 2013, 35, r.o. 2; AbRS 11 april 2012, zaaknummer 201107845/1/A1, r.o. 2.2.1, www.raadvanstate.nl; AbRS 28 oktober

2009, *JB* 2010, 3, m. nt. Lam, r.o. 2.1.2) volgt dat een aanvrager om bouwvergunning belanghebbende is bij een beslissing op die aanvraag, tenzij aannemelijk is dat het bouwplan nimmer kan worden verwezenlijkt. Voorts is opgemerkt dat eveneens uit deze vaste jurisprudentie volgt dat de enkele omstandigheid dat de aanvrager geen eigenaar is van de gronden waarop het bouwplan is voorzien, niet tot de conclusie leidt dat het bouwplan nimmer kan worden verwezenlijkt. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 21 van haar uitspraak terecht aansluiting gezocht bij deze jurisprudentie. In aanvulling op het voorgaande is bovendien van belang dat op 5 juli 2011 een koopovereenkomst gesloten is tussen de gemeente en vergunninghouders.

Met de stelling dat vergunninghouders geen belanghebbende zijn, gaan appellanten voorbij aan de hiervoor genoemde vaste jurisprudentie. De vergelijking met de uitspraak van de Afdeling van 27 november 2013 (*AB* 2014, 60) gaat mank, omdat in die uitspraak niet de belanghebbendheid van een aanvrager om bouwvergunning voorlag, maar de belanghebbendheid van iemand die een voorkeursrecht tot koop van een perceel had.

Ten aanzien van de varkenshouderij heeft bovendien te gelden dat de aanvrager, te weten de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Heideveld Beheer B.V., eigenaar is van de betreffende gronden. Ook hier wordt door appellanten aan voorbijgegaan. Dit is opmerkelijk, omdat appellanten zelf opmerken dat degene die juridisch eigenaar is van een perceel, in beginsel belanghebbende is.

Het feit dat de milieuvergunningen voor beide inrichtingen door de Afdeling zijn vernietigd (vgl. *AbRS* 2 april 2013, zaaknummer 201209484/1/A4, www.raadvanstate.nl), leidt er, anders dan appellanten menen, niet toe dat het NGB nimmer zal worden gerealiseerd. Beide milieuvergunningen zijn namelijk louter op formele gronden vernietigd en inhoudelijk nooit door de Afdeling beoordeeld. Dat het NGB uit oogpunt van milieu toelaatbaar is, blijkt uit de recent verleende nieuwe milieuvergunning voor de inrichting aan de Laagheide 9 te Grubbenvorst (de varkenshouderij) en uit de gewijzigde aanvraag om omgevingsvergunning milieu voor de inrichting aan de Witveldweg 35 te Grubbenvorst (de vleeskuikenhouderij en de BEC). Kortheidshalve wordt verwezen naar de paragrafen 8.2 en 9.2 van dit verweerschrift.

3.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

4. Kennisgeving ontwerpbesluit

4.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 4 van het hoger beroepschrift dat de aanvraag die betrekking heeft op de varkenshouderij, verschilt van (de kennisgeving van) het ontwerpbesluit, omdat één van de drie in de aanvraag genoemde kadastrale percelen, te weten het perceel kadastraal bekend Grubbenvorst K 559, niet in (de kennisgeving van) het ontwerpbesluit wordt genoemd. Volgens appellanten kan het zo zijn dat bepaalde betrokkenen hierdoor in de veronderstelling

zijn geweest dat voor laatstgenoemd perceel geen projectbesluit is genomen en geen bouwvergunning is verleend of kan het zo zijn dat bepaalde betrokkenen misschien ten onrechte hebben gemeend dat zij geen zienswijze konden indienen ter zake dat perceel. Volgens appellanten volgt uit rechtsoverweging 2.6.2 van de uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2012 (AB 2012, 233; JB 2012, 112; JM 2012, 69) dat een kennisgeving voldoet aan artikel 3:12 van de Awb indien de zakelijke inhoud van een besluit in afdoende mate is vermeld en indien een aanduiding van de locatie van het project is gegeven. Volgens appellanten is de aanduiding van de locatie van het project echter niet correct, dan wel niet volledig, zodat aan de wettelijke eisen voor kennisgeving niet wordt voldaan.

Voorts stellen appellanten dat Van Buuren in Tekst & Commentaar Awb (in aantekening 4 van zijn commentaar bij artikel 3:12 van de Awb) opmerkt dat wanneer een kennisgeving fouten bevat, dat aanleiding kan geven tot vernietiging van een besluit en tot het overdoen van de procedure. Appellanten stellen daarnaast dat de rechtbank Alkmaar in haar uitspraak van 14 oktober 2010 (ECLI:RBALK:2010:BO1257, www.rechtspraak.nl) heeft overwogen dat de in de Awb en Wro voorgeschreven eisen ter zake de terinzagelegging en ter zake de kennisgeving daarvan als minimale waarborgen voor rechtzoekenden dienen te worden beschouwd waarvan strikte naleving noodzakelijk is en dat in die uitspraak de geconstateerde gebreken niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb gepasseerd konden worden.

4.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Niet valt in te zien dat het enkele feit dat één van de drie in de aanvraag (ten behoeve van de varkenshouderij) genoemde kadastrale percelen, te weten het perceel kadastraal bekend Grubbenvorst K 559, niet in (de kennisgeving van) het ontwerpbesluit wordt genoemd, tot gevolg heeft dat de besluiten die betrekking hebben op de varkenshouderij dienen te worden vernietigd.

In de eerste plaats is van belang dat de besluiten ten behoeve van de varkenshouderij niet zien op dat perceel. Van een gebrek is dus in het geheel geen sprake.

Daarnaast blijkt de precieze locatie van de varkenshouderij genoegzaam uit de stukken en het aangegeven adres. De rechtbank merkt in rechtsoverweging 22 van haar uitspraak in dit kader terecht op dat uit de aanvraag blijkt op welke percelen het project betrekking heeft en dat de aanvraag mede deel uitmaakt van het projectbesluit. De precieze locatie van de varkenshouderij was dus voor alle belanghebbenden voldoende kenbaar. Het is derhalve niet aannemelijk dat bepaalde belanghebbenden als gevolg van het weglaten van een kadastrale aanduiding geen zienswijze hebben ingediend. Dit laatste blijkt alleen al uit het grote aantal zienswijzen dat (ter zake alle percelen) is ingediend. Voorts is van belang dat in de kennisgeving van de definitieve besluiten alle kadastrale aanduidingen zijn opgenomen.

Indien en voor zover er al sprake van een gebrek zou zijn (quod non!), valt overigens niet in te zien dat dit geringe gebrek niet gepasseerd zou kunnen worden op grond van artikel 6:22 van de Awb. In dit kader zij verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 9 april 2014

(zaaknummer 201303953/1/R2, www.raadvanstate.nl). Uit deze uitspraak volgt dat een gebrek relatief snel gepasseerd kan worden op grond van artikel 6:22 van de Awb. De stelling van appellanten dat in de uitspraak van de rechtbank Alkmaar van 14 oktober 2010 (ECLI:RBALK:2010:BO1257, www.rechtspraak.nl) de geconstateerde gebreken niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb gepasseerd konden worden, leidt niet tot een andere conclusie. In die uitspraak was namelijk, anders dan in de onderhavige zaak, in het geheel geen ontwerpbesluit ter inzage gelegd.

4.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

5. Splitsing in drie deelprojecten

5.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 5 van het hoger beroepschrift dat uit de aanvulling van de aanvraag om milieuvergunning voor de varkenshouderij blijkt dat de pluimveehouderij en de BEC saldering nodig hebben om aan de emissiegrenswaarde van ammoniak te kunnen voldoen en dat de ammoniakemissies van de pluimveehouderij en de BEC hiertoe gesaldeerd zullen worden met de ammoniakemissie van de varkenshouderij. Volgens appellanten toont het voorgaande bij uitstek de onlosmakelijke verbondenheid aan tussen de drie afzonderlijk genomen projectbesluiten, omdat het ene project klaarblijkelijk niet zonder het andere kan bestaan. Het college had volgens appellanten derhalve niet drie separate projectbesluiten voor de afzonderlijke delen van het totaalproject NGB mogen nemen. Net zoals er één ruimtelijke onderbouwing is, had er één projectbesluit genomen moeten worden, aldus appellanten. Het feit dat de aanvragen om bouwvergunning op grond van de wet geacht werden verzoeken om afwijking van het bestemmingsplan te zijn, doet volgens appellanten aan het voorgaande niets af, omdat de wet niet de mogelijkheid uitsluit dat toestemming voor de verzoeken wordt verleend in één projectbesluit.

5.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Zoals in paragraaf 3.4.2 van het verweerschrift in eerste aanleg reeds is opgemerkt, volgt uit de wet noch uit de jurisprudentie dat het college niet drie projectbesluiten had mogen nemen. Sterker nog, het college dient te beslissen omtrent een aanvraag tot het nemen van een projectbesluit zoals deze is ingediend (vgl. AbRS 28 maart 2012, zaaknummer 201101704/1/A1, r.o. 2.3 en 2.3.1, www.raadvanstate.nl). Het college heeft dus terecht drie projectbesluiten genomen.

Voorts is in paragraaf 3.4.2 van het verweerschrift in eerste aanleg reeds opgemerkt dat indien en voor zover het zo zou zijn dat de aanwezigheid van slechts één ruimtelijke onderbouwing en de aanwezigheid van slechts één MER per definitie met zich zou brengen dat sprake is van één project (quod non!), dit zou betekenen dat ook alle activiteiten die binnen het plangebied van één bestemmingsplan mogelijk worden gemaakt (waarbij immers ook sprake is van één

ruimtelijke onderbouwing en eventueel één MER), per definitie als één project dienen te worden aangemerkt. Hier is evenwel geen sprake van.

Dat sprake is van drie afzonderlijke projecten, die op hun eigen merites kunnen worden beoordeeld, kan niet ter discussie staan. Het evident verschillende karakter van de varkenshouderij, de vleeskuikenhouderij en de BEC brengt dit met zich. Dat er sprake is van een nauwe samenwerking, maakt dat niet anders. Het feit dat tussen de twee inrichtingen gesaldeerd wordt, leidt niet tot de conclusie dat aldus sprake is van één project. Dit heeft namelijk niet tot gevolg dat de activiteiten onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Indien en voor zover dit anders zou zijn (quod non!), zouden met elkaar salderende bedrijven te allen tijde door hetzelfde bestemmingsplan of door hetzelfde projectbesluit mogelijk moeten worden gemaakt, althans als één project moeten worden aangemerkt. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 25 van haar uitspraak dus terecht overwogen dat de drie projecten afzonderlijk kunnen worden gerealiseerd.

5.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

6. Uitkomsten overleg

6.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 6 van het hoger beroepschrift dat het college niet (afdoende) heeft kunnen aantonen dat het wettelijk verplichte overleg met de diensten van het Rijk heeft plaatsgevonden. Uit de door het college overgelegde e-mails blijkt volgens appellanten namelijk niet dat er overleg heeft plaatsgevonden, maar slechts dat de betreffende Rijksdienst geen aanleiding heeft gezien om opmerkingen te maken.

Voorts vragen appellanten zich af of wel aan alle betrokken Rijksdiensten advies is gevraagd, dan wel of met alle betrokken Rijksdiensten overleg is gevoerd. Volgens appellanten blijkt bijvoorbeeld op geen enkele wijze of de diensten van het ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie (sinds november 2012 het ministerie van Economische Zaken genoemd, TL) om advies zijn gevraagd. Gezien het karakter van het project, te weten een megastal, zou dit wel voor de hand hebben gelegen, aldus appellanten.

6.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Zoals de rechtbank in rechtsoverweging 28 van haar uitspraak terecht heeft overwogen, hebben appellanten in eerste aanleg geen enkele aanwijzing geleverd op grond waarvan zou moeten worden betwijfeld dat het college niet aan de in artikel 5.1.1 van het Bro genoemde verplichting heeft voldaan. In hoger beroep hebben appellanten evenmin aannemelijk gemaakt dat geen overleg met de diensten van het Rijk heeft plaatsgevonden. Dit terwijl het college in paragraaf 4.5.2 van het verweerschrift in eerste aanleg gemotiveerd heeft aangetoond dat voornoemd overleg wel degelijk heeft plaatsgevonden. Deze stelling van appellanten snijdt dus geen hout.

6.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

7. Natuurbeschermingswet 1998

7.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 7.2 van het hoger beroepschrift onder verwijzing naar uitspraken en (oude) wetteksten dat een projectbesluit naar hun mening als een plan als bedoeld in artikel 19j van de Natuurbeschermingswet 1998 (hierna: "Nbw 1998") dient te worden aangemerkt. Voorts verzoeken appellanten de Afdeling in paragraaf 7.3 van het hoger beroepschrift om het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: "het HvJ") een prejudiciële vraag te stellen ingeval de Afdeling het onduidelijk zou vinden of een projectbesluit als een plan als bedoeld in artikel 19j van de Nbw 1998 dient te worden aangemerkt.

Voorts stellen appellanten in paragraaf 7.4 van het hoger beroepschrift dat de projectbesluiten de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in een of meerdere Natura 2000-gebieden kunnen verslechteren of een significant verstorend effect kunnen hebben op de soorten waarvoor die gebieden zijn aangewezen. Indien de ruimtelijke onderbouwing bij de projectbesluiten wordt afgezet tegen hetgeen in de recent verleende revisievergunning voor de varkenshouderij wordt opgemerkt, moge duidelijk zijn dat de ruimtelijke onderbouwing absoluut niet volledig is geweest voor wat betreft aspecten van natuurbeschermingsrecht die van belang zijn, aldus appellanten. Daarnaast blijkt volgens appellanten uit de uitspraak van de Afdeling van 11 december 2013 (zaaknummer 201206125/1/A4, www.raadvanstate.nl) dat de varkenshouderij een bestaande inrichting is die dusdanig gaat uitbreiden dat de ammoniakemissie stijgt van 9.004,80 kilogram per jaar naar 14.729,55 kilogram per jaar. Appellanten stellen dat de pluimveehouderij en de BEC nieuw op te richten inrichtingen zijn en dat ook de pluimveehouderij zal zorgen voor een ammoniakemissie van enkele duizenden kilogrammen per jaar. Dit laatste blijkt volgens appellanten uit de onderbouwing van de aanvraag om omgevingsvergunning milieu d.d. 9 januari 2014 van Geling Advies. Appellanten stellen dat er binnen een afstand van 10 kilometer diverse Natura 2000-gebieden zijn gelegen waarop voornoemde effecten kunnen optreden (volgens appellanten dienen bij dit soort emissies naar hun mening de effecten op Natura 2000-gebieden gelegen binnen een afstand van ten minste 35 kilometer te worden beoordeeld, zie ook paragraaf 2 van het nader stuk van appellanten d.d. 5 mei 2014) en dat er dus een passende beoordeling had moeten worden gemaakt. Gelet op het voorgaande verzoeken appellanten de Afdeling in paragraaf 7.5 van het hoger beroepschrift om de relatie tussen de projectbesluiten en de aspecten van natuurbeschermingsrecht alsnog gedegen te beoordelen.

7.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

7.2.1 Kwalificatie van een projectbesluit in de zin van artikel 19j van de Nbw 1998

Het is opmerkelijk dat appellanten meer dan 4 pagina's van het hoger beroepschrift wijden aan de vraag of een projectbesluit kwalificeert als een plan als bedoeld in artikel 19j van de Nbw

1998 (iets dat door het college overigens nooit ontkend is). Artikel 19j, zesde lid, van de Nbw 1998 bepaalt namelijk expliciet dat artikel 19j, eerste t/m derde lid, van de Nbw 1998 en artikel 19j, vijfde lid, van de Nbw 1998 van overeenkomstige toepassing zijn op projectbesluiten. Het verzoek van appellanten aan de Afdeling om ingeval van twijfel een prejudiciële vraag aan het HvJ te stellen, is dus eveneens opmerkelijk.

7.2.2 *Inhoudelijke beoordeling opgestelde passende beoordeling*

Onverminderd hetgeen de rechtbank in rechtsoverweging 51 van haar uitspraak (terecht) heeft opgemerkt, is het van volgende van belang.

Het feit dat een passende beoordeling is opgesteld, kan niet ter discussie staan. In paragraaf 4.14.2 van het verweerschrift in eerste aanleg heeft het college reeds onder verwijzing naar de uitspraak van de Voorzitter van de Afdeling van 30 maart 2012 (*JM* 2012, 67, r.o. 2.4.3) en de daarop volgende uitspraak in de bodemzaak (vgl. AbRS 3 april 2013, zaaknummer 201113345/1/R3, r.o. 6.3, www.raadvanstate.nl) opgemerkt dat het in het kader van de milieuvergunningen opgestelde MER als passende beoordeling kwalificeert.

Voorts is van belang dat uit het MER/de passende beoordeling blijkt dat er uit oogpunt van natuurbescherming geen belemmeringen waren om de projectbesluiten te nemen. In dit kader wordt verwezen naar tabel 7.5 van het MER, alsmede naar de pagina's 42, 106 en 108 van het MER uit 2010. Op grond van deze tabel en voornoemde pagina's staat vast dat het NGB ammoniakneutraal is en dus geen negatieve gevolgen voor de omliggende Natura 2000-gebieden heeft. Dit laatste blijkt ook uit de verleende vergunning op grond van artikel 19d van de Nbw 1998 voor de varkenshouderij en uit de aangevraagde vergunning op grond van artikel 19d van de Nbw 1998 voor de vleeskuikenhouderij en de BEC.

Tot slot is van belang dat de stellingen van appellanten, dat er binnen een afstand van 10 kilometer diverse Natura 2000-gebieden gelegen zijn waarop effecten kunnen optreden en dat de effecten op Natura 2000-gebieden binnen een afstand van ten minste 35 kilometer hadden moeten worden beoordeeld, geen hout snijden. Afgezien van het feit dat laatstgenoemde afstand op geen enkele manier door appellanten onderbouwd wordt, heeft het college in paragraaf 4.14.2 van het verweerschrift in eerste aanleg onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 3 oktober 2012 (zaaknummer 201107992/1/A4, r.o. 14 en 14.1, www.raadvanstate.nl) reeds opgemerkt dat het feit dat de effecten op het dichtstbij gelegen (lees: op ongeveer 5 kilometer afstand gelegen) Natura 2000-gebied Maasduinen deugdelijk onderzocht zijn, tot gevolg heeft dat de effecten op de overige, zich op grotere afstand bevindende Natura 2000-gebieden, niet behoeven te worden onderzocht.

7.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

8. Milieuaspecten

8.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 8 van het hoger beroepschrift dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de gronden die appellanten in de milieuprocedures hebben aangevoerd, niet ter beoordeling zijn van de rechtbank. Volgens appellanten heeft de Afdeling in de uitspraak van 3 mei 2010 (*Gst.* 2010, 81) ter zake een artikel 19 WRO-vrijstelling namelijk beoordeeld of in de ruimtelijke onderbouwing wel in voldoende mate was ingegaan op de milieuaspecten van het project en volgens appellanten dienen milieuaspecten bij de projectbesluiten dus wel degelijk te worden beoordeeld en te worden meegenomen. Voorts volgt volgens appellanten uit de uitspraken van de Afdeling van 31 maart 2010 (*AB* 2010, 150) en 7 december 2005 (*AB* 2006, 114) dat ingeval in een ruimtelijke onderbouwing van een besluit wordt verwezen naar een ander plan of besluit (zoals een milieuvergunning) en dit plan of besluit wordt geschorst of vernietigd, dit 'lotsverbondenheid' met zich kan brengen voor het eerstgenoemde besluit. Als gevolg van het feit dat de Afdeling de beide milieuvergunningen heeft vernietigd, dienen de projectbesluiten hetzelfde lot te ondergaan, aldus appellanten. In dit kader is volgens appellanten van belang dat de milieuvergunningen weliswaar nog niet inhoudelijk door de Afdeling zijn getoetst, maar dat vergunninghouders, door de aanvragen om milieuvergunning aan te passen, hebben aangegeven dat de eerder aangevraagde milieuvergunningen blijkbaar niet voldeden aan de geldende wet- en regelgeving. Voorts stellen appellanten dat de rechtbank, door te overwegen dat ex tunc dient te worden getoetst (tenzij de wijzigingen die nadien in het milieuspoor hebben plaatsgevonden een (aanzienlijke) extra milieubelasting met zich brengen), heeft miskend dat door de vernietiging van de milieuvergunningen op dat moment in rechte diende te worden uitgegaan van het gegeven dat er nimmer milieuvergunningen zijn geweest. De rechtbank had voor wat betreft de milieugevolgen dus niet kunnen volstaan met verwijzing naar bevindingen en beoordelingen ten behoeve van die vernietigde milieuvergunningen, aldus appellanten.

8.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Het college heeft in paragraaf 3 van de pleitaantekeningen in eerste aanleg d.d. 21 januari 2014 reeds uitgebreid gemotiveerd uiteengezet dat in het ruimtelijk spoor een aannemelijkheidstoets ten aanzien van de uitgevoerde milieuonderzoeken volstaat en dat het college onder de gegeven omstandigheden in het planologisch spoor uit mocht gaan (en nog steeds mag gaan) van de deugdelijkheid van de uitgevoerde milieuonderzoeken. Het is immers aannemelijk dat aan de milieuonderzoeken geen gebreken kleven. Korthedshalve wordt verwezen naar paragraaf 3 van de hiervoor genoemde pleitaantekeningen en naar paragraaf 9.2 van dit verweerschrift. Voornoemde pleitaantekeningen zijn voor de volledigheid bij het verweerschrift gevoegd (**bijlage 1**).

De opmerking van appellanten dat de Afdeling in de uitspraak van 3 mei 2010 (Gst. 2010, 81) ter zake een artikel 19 WRO-vrijstelling beoordeeld heeft of in de ruimtelijke onderbouwing wel in voldoende mate was ingegaan op de milieuaspecten van het project, is opmerkelijk. In deze uitspraak overwoog de Afdeling in de rechtsoverwegingen 2.4 en 2.4.1 het volgende:

"(...) 2.4. Voorts betogen de Milieustichting e.a. dat de rechtbank heeft miskend dat het college de milieuaspecten van het project onvoldoende heeft meegewogen. Daarbij wijst zij erop dat de Afdeling bij uitspraken van 5 december 2007 de revisievergunning op grond van de Wet milieubeheer en de vergunning op grond van de Wvo (zaak nrs. 200607948/1 en 200608060/1) heeft vernietigd. [appellant sub 1] vreest dat door de stort van sterk verontreinigde grond in klasse 3 en 4 de sloot bij zijn cultuurgrond zal worden aangetast.

2.4.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat in de ruimtelijke onderbouwing van de vrijstelling onder verwijzing naar het 'milieueffectrapport baggerdepot zandwinput Ingen' van september 2003, dat is opgesteld ten behoeve van voormelde vergunningen op grond van de Wet milieubeheer en de Wvo, in voldoende mate is ingegaan op de milieuaspecten van het project. Daarbij heeft zij terecht geoordeeld dat de vernietiging van de vergunningen op grond van de Wet milieubeheer en Wvo daaraan niet kan afdoen, nu de uitspraken van de Afdeling vernietigingen vanwege motiveringsgebreken betreffen, en niet op voorhand kan worden geoordeeld dat deze vergunningen niet alsnog verleend kunnen worden. Anders dan de Milieustichting e.a. betogen, behoeft het college alvorens het vrijstellingsbesluit te nemen niet de besluitvorming in de procedures ten aanzien van de Wet milieubeheer en Wvo af te wachten.

Ten slotte heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat [appellant sub 1] zijn stelling dat zijn boomkwekerij nadelige gevolgen zal ondervinden van de stort van baggerspecie in de klassen 3 en 4 niet aannemelijk heeft gemaakt.

De betogen falen. (...)". (onderstreping mijnerzijds, TL)

Uit bovenstaande uitspraak volgt juist dat een aannemelijkheidstoets in het ruimtelijk spoor volstaat, zelfs als de milieuvergunning waarnaar voor de beoordeling van de milieuaspecten verwezen wordt, inmiddels vanwege een motiveringsgebrek is vernietigd. Niet valt in te zien dat ingeval van vernietiging wegens een publicatiegebrek, waar ingeval van de bestreden besluiten sprake van is, anders dient te worden geoordeeld. Het argument van appellanten dat er diende te worden uitgegaan van het gegeven dat er nimmer milieuvergunningen zijn geweest, omdat deze vernietigd zijn, snijdt gelet op bovenstaande uitspraak evenmin hout.

De opmerking van appellanten dat uit de uitspraken van de Afdeling van 31 maart 2010 (AB 2010, 150) en 7 december 2005 (AB 2006, 114) volgt dat ingeval in een ruimtelijke onderbouwing van een besluit wordt verwezen naar een ander plan of besluit (zoals een milieuvergunning) en dit plan of besluit wordt geschorst of vernietigd, dit 'lotsverbondenheid' met zich kan brengen voor het eerstgenoemde besluit, leidt niet tot een andere conclusie. In beide uitspraken werd dat andere plan of besluit (in beide gevallen een bestemmingsplan) namelijk niet vernietigd wegens een formeel gebrek. Zo overwoog de Afdeling in de hiervoor

genoemde uitspraak van 7 december 2005 (AB 2006, 114) in de rechtsoverwegingen 2.5 en 2.5.1 het volgende:

"(...) 2.5. Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het project niet is voorzien van een goede ruimtelijke onderbouwing. De enkele omstandigheden dat het goedkeuringsbesluit van het bestemmingsplan dat als ruimtelijke onderbouwing diende is vernietigd, brengt niet met zich mee dat de ruimtelijke onderbouwing aan het project is komen te ontvallen. Appellant verwijst hiertoe naar de uitspraken van de Afdeling van 17 december 2003, no. 200302949/1, en van 29 oktober 2003, no. 200306317/1 en 200306317/2, waaruit blijkt dat de procedure op grond van artikel 19 van de WRO een naast de bestemmingsplanprocedure staande en los daarvan toepasbare procedure is.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing op bezwaar wordt de ruimtelijke onderbouwing voor het bouwplan gevormd door het bestemmingsplan "Om de Haenen", waarmee het bouwplan in overeenstemming is.

Bij voornoemde uitspraak van 9 juni 2004, heeft de Afdeling het besluit van het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant van 22 april 2003, waarbij goedkeuring is verleend aan onder meer het bestemmingsplan "Om de Haenen" vernietigd. Voorts heeft de Afdeling alsnog goedkeuring onthouden aan dit bestemmingsplan. De Afdeling heeft hierbij onder meer overwogen dat het goedkeuringsbesluit is genomen in strijd met het recht, nu voorafgaand aan de plannen geen Milieueffect Rapport (hierna: MER) is gemaakt. De verplichting een MER te maken bestond omdat de plannen, die voorzien in de bouw van 2000 of meer woningen, gelet op hun onderlinge samenhang, onderdeel uitmaken van een woningbouwproject voor een aaneengesloten gebied in de zin van het Besluit m.e.r. 1994.

Gelet op deze uitspraak heeft de rechtbank terecht en op goede gronden geoordeeld dat het bestreden besluit niet is voorzien van een goede ruimtelijke onderbouwing. Het gegeven dat de vrijstellingsprocedure en de bestemmingsplanprocedure losstaande procedures zijn, neemt niet weg dat indien een bestemmingsplan wegens strijd met het recht niet in stand kan blijven, een vrijstellingsbesluit waaraan dat bestemmingsplan als ruimtelijke onderbouwing ten grondslag is gelegd, evenmin in stand kan blijven. De ruimtelijke onderbouwing is in deze situatie ook in strijd met het recht. (...)" (onderstrepingen mijnerzijds, TL)

Het feit dat de milieuonderzoeken nadien door vergunninghouders geactualiseerd zijn, leidt, anders dan appellanten stellen, niet tot de conclusie dat de eerder aangevraagde milieuvergunningen aldus niet voldeden aan de geldende wet- en regelgeving (en evenmin tot de conclusie dat vergunninghouders dit laatste zouden hebben toegegeven). Ook op basis van de eerdere milieuonderzoeken kon namelijk tot vergunningverlening worden overgegaan. Het feit dat de milieuonderzoeken naderhand geactualiseerd zijn (zie paragraaf 9.2 van het verweerschrift), maakt dit niet anders.

Bovendien is de nieuwe milieuvergunning voor de varkenshouderij inmiddels (vanzelfsprekend) verleend. Tegen deze milieuvergunning zijn verschillende beroepen ingesteld (bij de Afdeling bekend onder zaaknummer 201402062). Gelet op de hiervoor genoemde actualisering valt echter niet in te zien dat deze beroepen gegrond zullen worden verklaard.

Voor de vleeskuikenhouderij en de BEC wordt (vanwege enkele doorgevoerde wijzigingen) zekerheidshalve eerst een nieuw ontwerpbesluit ter inzage gelegd. Dit is nog niet gebeurd. Voor de doorgevoerde wijzigingen wordt kortheidshalve verwezen naar de notitie van Geling Advies die door vergunninghouders bij hun schriftelijke reactie van 19 mei 2014 is gevoegd. Gelet op de hiervoor genoemde actualisering valt echter niet in te zien dat deze omgevingsvergunning milieu niet verleend zal worden of dat eventuele beroepen tegen deze nog te verlenen omgevingsvergunning milieu gegrond zullen worden verklaard.

Gelet op het vorenstaande staat vast dat het college de uitgevoerde, nadien geactualiseerde milieuonderzoeken aan de projectbesluiten ten grondslag heeft mogen leggen.

8.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

9. Rapport Cauberg-Huygen

9.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 9.1 van het hoger beroepschrift dat uit het rapport van Cauberg-Huygen Raadgevende Ingenieurs B.V. (hierna: "*Cauberg-Huygen*") en uit hetgeen vergunninghouders zouden hebben bevestigd, blijkt dat het MER, waarnaar ten aanzien van de milieuaspecten wordt verwezen, achterhaald is en dat de rechtbank dus niet kon volstaan met de overweging dat het rapport van Cauberg-Huygen niet aantoonde dat het rapport waarnaar het college verwijst, niet in redelijkheid door het college als uitgangspunt kon worden genomen. Voorts heeft de rechtbank volgens appellanten zonder enige inhoudelijke beoordeling de stelling van vergunninghouders overgenomen dat de nieuwe onderzoeken ten behoeve van de ná vernietiging opnieuw ingediende en aangevulde aanvragen om milieuvergunning nu wel zouden aantonen dat het NGB voor wat betreft milieurechtelijke aspecten deugdelijk is.

Appellanten stellen in paragraaf 9.2 van het hoger beroepschrift dat uit het rapport van Cauberg-Huygen blijkt dat de berekeningen inzake luchtkwaliteit niet zijn uitgevoerd volgens de meest recente inzichten en dat de rechtbank ten onrechte overweegt dat hiermee niet is gezegd dat dit ook heeft geleid tot een onjuiste conclusie. Het feit dat naderhand (volgens die recentere inzichten) uitgevoerde berekeningen niet hebben geleid tot een andere conclusie, is volgens appellanten namelijk niet onderbouwd (bijvoorbeeld door het alsnog overleggen van de correcte berekeningen).

Appellanten stellen in paragraaf 9.3 van het hoger beroepschrift dat in het rapport van Cauberg-Huygen gevreesd wordt voor meer geluidhinder dan waarvan in de ruimtelijke onderbouwing en in de onderliggende rapporten is uitgegaan, omdat de maximale planologische invulling in het projectbesluit niet inzichtelijk zou zijn gemaakt en omdat de geluidbelasting dient te worden beoordeeld volgens de systematiek van de VNG-publicatie. Appellanten stellen voor wat betreft dit laatste dat immers aannemelijk is dat het college zich heeft gebaseerd op foutieve geluidsonderzoeken en dat de ongefundeerde stelling van het

college dat sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat, dus ten onrechte wordt gevolgd door de rechtbank.

Appellanten stellen in paragraaf 9.4 van het hoger beroepschrift dat uit het rapport van Cauberg-Huygen blijkt dat alleen de gecumuleerde geurbelasting inzichtelijk is gemaakt en getoetst en dat geen toetsing heeft plaatsgevonden van de afzonderlijke activiteiten. Appellanten stellen dat volgens de rechtbank niet kan worden gezegd dat niet wordt voldaan aan de normen zoals die zijn gesteld in de bijzondere wet- en regelgeving. Volgens appellanten zou namens vergunninghouders ter zitting namelijk ongefundeerd zijn gesteld dat nadien alsnog op individueel niveau is getoetst. Vergunninghouders hebben echter op geen enkele wijze inzichtelijk gemaakt of deze berekeningen daadwerkelijk zijn uitgevoerd, aldus appellanten. Volgens appellanten is bovendien gebleken dat de geurbelasting ten tijde van het verlenen van de milieuvergunningen niet correct was berekend en dat de ruimtelijke onderbouwing ter zake het aspect geur dus evenmin voldoet.

Appellanten stellen in paragraaf 9.5 van het hoger beroepschrift dat de rechtbank geacht mag worden niet te beschikken over de technisch inhoudelijke expertise waarover daarvoor geschoolde deskundigen van Cauberg-Huygen en van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (hierna: "de StAB") wel beschikken en dat het dus op de weg van de rechtbank had gelegen om een ter zake deskundige aan te wijzen die de rechtbank had kunnen adviseren.

9.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

De opmerking van appellanten dat de rechtbank zonder enige inhoudelijke beoordeling de stelling van vergunninghouders heeft overgenomen dat de nieuw verrichte onderzoeken ten behoeve van de ná vernietiging opnieuw ingediende en aangevulde aanvragen om milieuvergunning nu wel aantonen dat het NGB voor wat betreft milieurechtelijke aspecten deugdelijk is, is onbegrijpelijk. In de nadere stukken die door vergunninghouders bij brieven van 31 december 2013 en 9 januari 2014 bij de rechtbank zijn ingediend (en waarvan de inhoud door het college in paragraaf 1 van zijn nader stuk in eerste aanleg d.d. 10 januari 2014 is onderschreven), hebben vergunninghouders het rapport van Cauberg-Huygen uitgebreid gemotiveerd weerlegd. Vergunninghouders hebben in die stukken onder andere uiteengezet dat de oorspronkelijke milieuonderzoeken deugdelijk waren, maar nadien geactualiseerd zijn. Het is dus nadrukkelijk niet zo dat de oorspronkelijke milieuonderzoeken achterhaald zijn in die zin dat de projectbesluiten hier niet op mochten worden gebaseerd. Het feit dat voornoemde onderzoeken nadien geactualiseerd zijn, laat dit onverlet.

Het college heeft inmiddels kennisgenomen van de schriftelijke reactie die vergunninghouders bij brief van 19 mei 2014 bij de Afdeling hebben ingediend naar aanleiding van het hoger beroepschrift van appellanten. Het college heeft in het bijzonder kennisgenomen van paragraaf 9 van die reactie, waarin door vergunninghouders op deze hoger beroepsgrond van appellanten inzake het rapport van Cauberg-Huygen gereageerd wordt. Net als in eerste aanleg, onderschrijft het college hetgeen vergunninghouders ten aanzien van het rapport van

Cauberg-Huygen opmerken. Dit ligt ook voor de hand, omdat appellanten op dit punt nagenoeg niets nieuws in hun hoger beroepschrift hebben aangevoerd.

De stelling van appellanten dat de maximale planologische invulling in de projectbesluiten niet inzichtelijk zou zijn gemaakt, snijdt overigens geen hout. De projectbesluiten zien immers op een concreet (en dus maximaal) plan. Het college is hier in paragraaf 3 van de pleitaantekeningen in eerste aanleg d.d. 21 januari 2014 reeds op ingegaan.

Voorts heeft het college kennisgenomen van het rapport d.d. 7 april 2014 van De Roever Omgevingsadvies dat appellanten bij hun nader stuk d.d. 5 mei 2014 hebben gevoegd. Het college zal vóór de behandeling ter zitting door middel van een separaat stuk op dat rapport reageren.

9.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

10. Milieueffectrapportage

10.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 10.1 van het hoger beroepschrift dat zij persisteren bij hetgeen zij in paragraaf 5 van het hoger beroepschrift hebben opgemerkt, namelijk dat er één projectbesluit voor het NGB had moeten worden genomen in plaats van drie afzonderlijke projectbesluiten.

Appellanten stellen in paragraaf 10.2 van het hoger beroepschrift onder verwijzing naar artikel 2, aanhef, onder a, van de SMB-richtlijn en artikel 3 van de SMB-richtlijn dat een projectbesluit kwalificeert als plan als bedoeld in de SMB-richtlijn en dat aldus een MER had dienen te worden opgesteld. Indien en voor zover dit niet zou voortvloeien uit de wijze waarop de SMB-richtlijn in de Nederlandse wetgeving is geïmplementeerd, verzoeken appellanten de Afdeling om door middel van richtlijnconforme interpretatie of rechtstreekse toepassing te bepalen dat een MER had dienen te worden opgesteld. Appellanten stellen voorts dat nationale drempelwaarden en dergelijke blijkens het arrest van het HvG van 15 oktober 2009 (C-225/08, *JM* 2012, 23) geen absolute waarden zijn, maar slechts indicatieve waarden. Indien en voor zover de Afdeling het onduidelijk zou vinden of een projectbesluit kwalificeert als plan in de zin van de SMB-richtlijn, verzoeken appellanten de Afdeling een prejudiciële vraag te stellen aan het HvJ (aldus appellanten in paragraaf 10.3 van het hoger beroepschrift). In dit kader verwijzen appellanten naar hetgeen zij in paragraaf 7.3 van het hoger beroepschrift hebben opgemerkt.

Tot slot stellen appellanten in paragraaf 10.4 van het hoger beroepschrift dat de plicht om in het kader van de projectbesluiten een MER op te stellen, volstrekt losstaat van een eventuele plicht om ten behoeve van de inmiddels vernietigde milieuvergunningen een MER op te stellen. Appellanten verwijzen in dit kader naar artikel 14.5, eerste lid, van de Wet milieubeheer (hierna:

“Wm”). Volgens appellanten volgt uit dat artikel dat het college en GS één MER dienden te maken.

10.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Het college heeft in paragraaf 4.9.2.2 van het verweerschrift in eerste aanleg reeds het volgende opgemerkt:

“(...) Onderdeel A van de bijlage bij het Besluit m.e.r. 1994 bepaalde vóór 1 oktober 2010 dat onder een plan in de zin van het Besluit m.e.r. 1994 tevens een projectbesluit werd verstaan, indien en voor zover het plan werd genoemd in kolom 4 van de onderdelen C en D van de bijlage bij het Besluit m.e.r. 1994. Kolom 4 ziet slechts op de besluit-m.e.r.. Van een plan-m.e.r.-plicht voor een projectbesluit kon dus per definitie geen sprake zijn.

Van een besluit-m.e.r.-(beoordelings)plicht kon in dit geval evenmin sprake zijn. In kolom 4 van de in dit geval relevante categorieën C 14, D 14, D 18.2 en D 18.4 werd geen plan genoemd, maar werden slechts besluiten genoemd waarop naast afdeling 3.4 van de Awb, tevens afdeling 13.2 van de Wet milieubeheer van toepassing was. Ingevolge artikel 13.1 van de Wet milieubeheer was laatstgenoemde afdeling echter niet op bestemmingsplannen van toepassing.

Wel werd het bestemmingsplan genoemd in kolom 4 van het door appellant genoemde onderdeel D 9 van de bijlage bij het Besluit m.e.r. 1994. Van de inrichting, wijziging of uitbreiding van een landelijk gebied is echter naar zijn aard geen sprake. Nog daargelaten dat kolom 2 van dit onderdeel een drempel bevat van 125 hectare of meer. Die drempel wordt hier niet overschreden, zodat ook om die reden geen sprake is van een besluit-m.e.r.-beoordelingsplicht op grond van dit onderdeel.

Overigens zij er op gewezen dat voor het in kolom 4 bedoelde besluit (de milieuvergunning) een MER is opgesteld en dat aldus aan de m.e.r.-regelgeving is voldaan. (...)”.

Gelet op het vorenstaande staat vast dat ten behoeve van de projectbesluiten in het geheel geen MER behoefde te worden opgesteld. De rechtbank is in de rechtsoverwegingen 35 t/m 37 van haar uitspraak terecht tot dezelfde conclusie gekomen.

De stelling van appellanten dat nationale drempelwaarden en dergelijke blijkens het arrest van het HvG van 15 oktober 2009 (C-225/08, JM 2012, 23) geen absolute waarden zijn, maar slechts indicatieve waarden, leidt niet tot een andere conclusie. In die uitspraak is het HvJ namelijk slechts ingegaan op de vraag hoe met de drempelwaarden dient te worden omgegaan. Aan die vraag wordt in casu echter in het geheel niet toegekomen, omdat de categorieën uit het Besluit m.e.r. 1994 niet op projectbesluiten van toepassing zijn.

Gelet op het feit dat er ten behoeve van de projectbesluiten in het geheel geen MER behoefde te worden opgesteld, staat eveneens vast dat de stelling van appellanten dat op grond van artikel 14.5, eerste lid, van de Wm een gecombineerde MER had dienen te worden opgesteld, niet juist is. Deze stelling snijdt overigens per definitie geen hout, omdat er in het kader van de milieuvergunningen een MER is opgesteld dat als een gecombineerde MER zou kunnen

worden beschouwd. In het MER zijn namelijk de alternatieven en de locatiekeuze onderzocht, alsmede hetgeen planologisch maximaal mogelijk is (het karakter van de projectbesluiten brengt dit laatste overigens per definitie met zich). In zoverre is dus sprake van één-op-één-inpassing van een vergunde activiteit (vgl. AbRS 13 december 2011, zaaknummers 201109585/1/R3 en 201109585/2/R3, r.o. 2.4.3, www.raadvanstate.nl). Het zij echter nadrukkelijk herhaald: er behoeft ten behoeve van de projectbesluiten in het geheel geen MER te worden opgesteld.

Voor de weerlegging van de stelling dat er één projectbesluit voor het NGB had moeten worden genomen in plaats van drie afzonderlijke projectbesluiten, wordt verwezen naar paragraaf 5.2 van het verweerschrift.

10.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

11. Watertoets

11.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 11 van het hoger beroepschrift dat de rechtbank voorbij gaat aan het feit dat er geen overleg heeft plaatsgevonden met Rijkswaterstaat. Dit terwijl het Waterschap Peel en Maas (hierna: *“het waterschap”*) heeft aangegeven dat Rijkswaterstaat advies dient uit te brengen, aldus appellanten. Volgens appellanten heeft het college op pagina 18 van het verweerschrift in eerste aanleg onderkend dat er geen overleg met Rijkswaterstaat heeft plaatsgevonden.

Voorts stellen appellanten dat zij er bezwaar tegen hebben dat naleving van de gewenste maatregelen ter zake het aspect water wordt ‘gegarandeerd’ (aanhalingstekens door appellanten, TL) in de garantieovereenkomsten. Volgens appellanten zijn de garantieovereenkomsten gesloten door het college en vergunninghouders en kunnen derden, zoals appellanten, bij niet-naleving van die maatregelen geen beroep doen op de overeenkomsten, omdat zij geen partij zijn bij de overeenkomsten. Appellanten stellen dat voornoemde maatregelen/voorschriften dienden te worden opgenomen in de publiekrechtelijke besluitvorming ter zake het NGB, zodat bij niet-naleving om handhaving kan worden verzocht door derden.

11.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Afgezien van het feit dat het niet verplicht is om overleg te hebben met Rijkswaterstaat (overleg heeft immers plaatsgevonden met het waterschap), staat vast dat de opmerking van appellanten dat geen overleg met Rijkswaterstaat heeft plaatsgevonden, onjuist is. Er is immers

wel degelijk afstemming geweest met Rijkswaterstaat. Het college heeft in paragraaf 4.4.2 van het verweerschrift in eerste aanleg immers het volgende opgemerkt:

“(...) Voorts is van belang dat Rijkswaterstaat weliswaar een zienswijze heeft ingediend ter zake de ontwerpprojectbesluiten (Bijlage 48), maar vervolgens geen beroep heeft ingesteld tegen de bestreden besluiten. Het voorgaande ligt ook voor de hand, omdat de zienswijze van Rijkswaterstaat d.d. 15 augustus 2011 betrekking had op de afwatering op de bermsloot. In de projectbesluiten die betrekking hebben de op BEC en de vleeskuikenshouderij zijn echter voorwaarden opgenomen met betrekking tot deze afwatering. Op grond van het feit dat geen advies aan Rijkswaterstaat is gevraagd, kan, anders dan appellanten menen, derhalve niet de conclusie worden getrokken dat de bestreden besluiten niet hadden mogen worden genomen. (...)”.

Voorts heeft het college in paragraaf 4.4.2 van het verweerschrift in eerste aanleg reeds opgemerkt dat het feit dat het college enkele maatregelen gewenst noemt, niet betekent dat deze maatregelen uit oogpunt van een goede ruimtelijke ordening ook noodzakelijk zijn. Daarnaast heeft het college reeds opgemerkt dat in de garantieovereenkomsten is vastgelegd dat maatregelen zullen worden getroffen en dat uit de uitspraak van de Afdeling van 7 december 2011 (zaaknummer 201010657/1/R3, r.o. 2.6.3, www.raadvanstate.nl) volgt dat een aanvaardbaar woon- en leefklimaat hierdoor afdoende gewaarborgd is. Het feit dat voornoemde maatregelen onder de gegeven omstandigheden bij overeenkomst mogen worden geregeld, volgt bijvoorbeeld ook uit de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2013 (AB 2014, 7, r.o. 5.2).

Tot slot is van belang dat de doorgevoerde wijzigingen in de aanvraag om omgevingsvergunning voor milieu ten behoeve van de vleeskuikenshouderij en de BEC tot gevolg hebben dat er een significante vermindering van het lozingsdebiet van afvalwater op het riool plaatsvindt en dat er geen lozing meer zal plaatsvinden op de bermsloot bij de A73. Ook gelet hierop staat vast dat er uit oogpunt van water geen belemmeringen zijn.

11.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

12. Archeologie

12.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 12 van het hoger beroepschrift dat de naleving van te nemen maatregelen ter zake het aspect archeologie, net als de naleving van te nemen maatregelen ter zake het aspect water, op geen enkele wijze (publiekrechtelijk) gegarandeerd wordt.

Voorts stellen appellanten dat de rechtbank heeft overwogen dat in het definitieve rapport van het archeologisch onderzoek van 16 december 2011, dat is getoetst door een senior-archeoloog, is aangegeven dat het plangebied vanuit het oogpunt van archeologie kan worden vrijgegeven, omdat sprake is van een sterk verstoord gebied. Volgens appellanten geeft de brief van de senior-archeoloog echter ondubbelzinnig aan dat het onderzoek onzorgvuldig

en onjuist is. Appellanten stellen dat het oordeel van de rechtbank in strijd is met artikel 3:9 van de Awb, omdat het college wist dat het archeologisch onderzoek gebrekkig is, maar zich niettemin hierop heeft gebaseerd. Volgens appellanten doet de omstandigheid dat de gebieden volgens de archeoloog mogen worden vrijgegeven immers niets af aan het feit dat de ruimtelijke onderbouwing gebaseerd is op een gebrekkig, niet correct onderzoek.

12.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Voor de weerlegging van de stelling van appellanten dat het college de maatregelen ten aanzien van archeologie publiekrechtelijk had moeten garanderen (en dit dus niet civielrechtelijk had mogen regelen), wordt verwezen naar hetgeen het college in paragraaf 11.2 van het verweerschrift heeft opgemerkt omtrent de maatregelen ten aanzien van water.

Voorts snijdt deze hoger beroepsgrond ook voor het overige geen hout. In paragraaf 4.10.2 van het verweerschrift in eerste aanleg heeft het college hierover reeds het volgende opgemerkt:

“(...) De stelling van appellanten dat het inventariserend booronderzoek volgens een senior archeoloog/adviseur bij Vestigia B.V. zeer onzorgvuldig en oppervlakkig, alsmede onjuist en onvolledig is, is niet alleen onvolledig, maar als gevolg hiervan zelfs misleidend. In het rapport van Vestigia B.V. wordt namelijk het volgende opgemerkt:

“(...) Hoewel het rapport een zeer onzorgvuldige en oppervlakkige indruk maakt, zoals blijkt uit de gemelde punten (niet uitputtend), kan de conclusie voor beide onderzoekslocaties worden onderschreven, het betreft sterk verstoorde gebieden. Beide locaties kunnen worden vrijgegeven. (...)”

In het rapport van Vestigia B.V. wordt bevestigd dat het sterk verstoorde gebieden betreft en dat beide locaties kunnen worden vrijgegeven. Dat in het rapport van Vestigia B.V. wordt opgemerkt dat het inventariserend booronderzoek een zeer onzorgvuldige en oppervlakkige indruk maakt, laat dit onverlet. (...)”

Tot slot zij ten overvloede nog gewezen op artikel 53, eerste lid, van de Monumentenwet 1988. Ingevolge dat artikel meldt degene die (anders dan bij het doen van opgravingen) een zaak vindt waarvan hij weet dan wel redelijkerwijs moet vermoeden dat het een monument is, die zaak zo spoedig mogelijk bij de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. Ook gelet hierop staat vast dat archeologie niet aan realisering van het NGB in de weg staat.

12.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

13. Verkeer

13.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 13 van het hoger beroepschrift dat de rechtbank de ongefundeerde stelling van het college, dat uit verkeersmetingen uit 2011 blijkt dat de intensiteiten op de Witveldweg tussen de Dijkerheideweg en Laagheide een stuk lager liggen

dan waar in een verkeersmeting in 2008 (toen sprake was van een bewegwijzerde omleidingsroute) van is uitgegaan, klakkeloos heeft overgenomen. Volgens appellanten is er geen bewijs voor dat de bewuste verkeerstelling uit april 2011 heeft plaatsgevonden. En indien en voor zover deze telling wel zou hebben plaatsgevonden, heeft het college op geen enkele wijze aangetoond dat deze telling lager is uitgevallen, aldus appellanten. Ook heeft het college volgens appellanten niet aangetoond dat er daadwerkelijk sprake is geweest van een omleidingsroute ten tijde van de telling in 2008. Volgens appellanten zou het bovendien logischer (en voor hen controleerbaar) zijn geweest om de verkeerstelling uit 2011 bij de ruimtelijke onderbouwing te voegen in plaats van de verkeerstelling uit 2008.

13.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Het college is in paragraaf 5 van zijn pleitaantekeningen in eerste aanleg d.d. 21 januari 2014 reeds uitgebreid ingegaan op het onderdeel verkeer. Voor de weerlegging van deze hoger beroepsgrond verwijst het college dan ook naar hetgeen het in die pleitaantekeningen heeft opgemerkt. De in die pleitaantekeningen genoemde verkeerstelling uit 2011 is voor de volledigheid bij het verweerschrift gevoegd (**bijlage 2**).

13.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

14. Volksgezondheid

14.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 14 van het hoger beroepschrift dat de rechtbank van oordeel is dat de bestrijding van besmettelijke dierziekten haar regeling primair in andere wetgeving vindt. Appellanten stellen onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 6 november 2013 (zaaknummer 201212079/1/A1, www.raadvanstate.nl) dat de mogelijke besmetting van dierziekten echter wel degelijk een ruimtelijk relevant belang is.

Voorts stellen appellanten dat de rechtbank oordeelt dat appellanten niet aannemelijk hebben gemaakt dat de risico's voor de volksgezondheid niet afdoende kunnen worden beperkt door voorschriften aan de milieuvergunning te verbinden en dat de rechtbank daarbij overweegt dat uit de ruimtelijke onderbouwing blijkt dat het college op basis van het door de GGD uitgevoerde onderzoek heeft geconcludeerd dat het NGB nagenoeg geen invloed heeft op de milieugezondheidskwaliteit. Appellanten stellen dat de rechtbank echter voorbijgaat aan het feit dat de aanbeveling van de GGD om varkens en pluimvee niet op één bedrijfslocatie te vestigen, niet wordt opgevolgd en dat er hierdoor een (groot) risico is op besmetting van mensen met influenza via de lucht. Volgens appellanten blijkt uit het onderzoek van de GGD overigens wel degelijk dat het NGB invloed heeft op de milieugezondheidskwaliteit. Appellanten verwijzen in dit kader naar een passage uit dat onderzoek inzake de emissie van fijn stof van de voorgenomen activiteit. Volgens appellanten concludeert de GGD in het onderzoek ook dat fijn stof afkomstig van stallen onder andere endotoxinen kan bevatten. Dit zijn stoffen en

bacteriefragmenten, aldus appellanten. Appellanten stellen dat endotoxinen bij blootstelling tot ademhalingsklachten en griepachtige verschijnselen kunnen leiden.

14.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Voor de weerlegging van deze hoger beroepsgrond wordt verwezen naar paragraaf 4.24.2 van het verweerschrift in eerste aanleg en paragraaf 2.2.2 van het nader stuk van het college in eerste aanleg d.d. 10 januari 2014. In beide stukken heeft het college reeds uitgebreid gemotiveerd uiteengezet dat niet behoeft te worden gevreesd voor gezondheidsrisico's ten gevolge van het NGB.

14.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

15. IPPC-richtlijn

15.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten betogen in paragraaf 15 van het hoger beroepschrift dat het college in de ruimtelijke onderbouwing stelt dat de bedrijfsvoering van het NGB zodanig is dat wordt voldaan aan de IPPC-richtlijn. Volgens appellanten heeft het college dit echter onvoldoende gemotiveerd.

Voorts stellen appellanten dat uit het jaarverslag van 2011 van één van vergunninghouders, te weten van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Kuijpers Kip B.V., blijkt dat alle andere bedrijfslocaties van deze vergunninghouder (vier in totaal) niet voldoen aan de eisen die volgen uit de IPPC-richtlijn. Volgens appellanten is dat een belangrijke indicatie voor het feit dat het NGB eveneens niet zal voldoen aan de IPPC-richtlijn. Hier is in de bestreden besluiten ten onrechte geen rekening mee gehouden, aldus appellanten.

15.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Er kan slechts aan bepalingen van de IPPC-richtlijn worden getoetst die niet, althans niet juist in het nationale recht geïmplementeerd zijn. Bovendien dient het om rechtstreeks werkende bepalingen van de IPPC-richtlijn te gaan. Appellanten hebben in het geheel niet aangegeven welke rechtstreeks werkende bepalingen van de IPPC-richtlijn niet, althans niet juist geïmplementeerd zouden zijn in het nationale recht. Reeds hierom snijdt deze hoger beroepsgrond geen hout.

Uitsluitend voor zover de Afdeling hier anders over zou oordelen, is van belang dat het college in paragraaf 4.25.2 van het verweerschrift in eerste aanleg reeds het volgende heeft opgemerkt:

"(...) Afgezien van het feit dat het NGB wel degelijk aan de IPPC-richtlijn voldoet (korthedshalve verwijst het college naar de verschillende stukken die aan de bestreden besluiten ten grondslag zijn gelegd, waaronder het MER), blijft het college bij zijn standpunt dat de toetsing aan voornoemde richtlijn in het milieuspoor dient plaats te vinden. Bij de bestreden besluiten dient te

worden aangetoond dat er ook ná realisering van de projecten sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Het zij herhaald: dit is nadrukkelijk het geval. (...)”.

De stelling van appellanten dat uit het jaarverslag van 2011 van één van vergunninghouders (te weten van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Kuijpers Kip B.V.) blijkt dat alle andere bedrijfslocaties van deze vergunninghouder (vier in totaal) niet voldoen aan de eisen die volgen uit de IPPC-richtlijn, leidt, wat hier verder ook van zij, niet tot een andere conclusie. Ná realisering van het NGB zal immers aan de (reeds deugdelijk in het nationale recht geïmplementeerde) IPPC-richtlijn voldaan worden (zie hiervoor). Het feit dat appellanten naar eigen zeggen vrezen dat het NGB eveneens niet zal voldoen aan de IPPC-richtlijn, laat dit onverlet.

15.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

16. Uitvoerbaarheid

16.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 16.1 van het hoger beroepschrift dat de rechtbank overweegt dat het een particulier initiatief betreft dat door de ondernemers zelf wordt gefinancierd en dat het initiatief derhalve economisch uitvoerbaar is. Volgens appellanten gaat de rechtbank hiermee voorbij aan het feit dat de bedrijven die achter het NGB zitten, een groot aantal subsidies hebben ontvangen (volgens appellanten een bedrag van in totaal € 2.057.880,99). Volgens appellanten kan derhalve allang niet meer worden gesproken van een particulier initiatief dat door de ondernemers wordt gefinancierd. Daarnaast vinden appellanten de conclusie van de rechtbank, dat er blijkens het uitgevoerde haalbaarheidsonderzoek (dat is uitgevoerd door financiële experts) geen twijfels over de haalbaarheid van het initiatief bestaan, opmerkelijk, omdat de rechtbank, net als appellanten, geen kennis heeft genomen van het haalbaarheidsonderzoek. Volgens appellanten had de rechtbank dan ook niet in redelijkheid tot deze conclusie kunnen komen. Appellanten verwijzen in dit kader naar een passage uit hun nader stuk d.d. 10 januari 2014. Daarnaast stellen appellanten onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 15 februari 2012 (BR 2012, 82) dat de enkele stelling dat geen ongeoorloofde staatssteun is verleend, onvoldoende is, omdat uit deze uitspraak zou blijken dat de bewijslast van appellanten ter zake het argument staatssteun is versoepeld. De enkele verklaring van het college dat het aannemelijk is dat het project ook zal worden uitgevoerd als sprake is van onrechtmatige staatssteun en de betreffende subsidie door vergunninghouders zou moeten worden terugbetaald, is ingevolge laatstgenoemde uitspraak evenmin voldoende, aldus appellanten. Tot slot merken appellanten op dat zij het opmerkelijk vinden dat het college in het verweerschrift in eerste aanleg aangeeft dat het project nog steeds zal worden uitgevoerd indien er sprake zou zijn van ongeoorloofde staatssteun die terugbetaald zou moeten worden door vergunninghouders, maar dat vergunninghouders in hun verweerschrift in eerste aanleg (en ter zitting) deze stelling helemaal niet innemen. Al met al concluderen appellanten dat de economische uitvoerbaarheid van het project dus niet gegarandeerd is.

Voorts stellen appellanten in paragraaf 16.2 van het hoger beroepschrift dat het initiatief evenmin maatschappelijk uitvoerbaar is. Appellanten stellen dat de Afdeling in de uitspraak van 8 februari 2012 (zaaknummer 201103714/1/R4, www.raadvanstate.nl) heeft overwogen dat de gemeenteraad in die zaak terecht had geoordeeld dat de maatschappelijke uitvoerbaarheid van het plan (dat een uitbreiding van een veehouderij mogelijk zou maken) onvoldoende was, onder meer vanwege het grote aantal insprekers dat zich zorgen maakte over de gevolgen van de beoogde uitbreiding voor onder meer de volksgezondheid. Volgens appellanten oordeelde de Afdeling dat de gemeenteraad om die reden terecht had geweigerd om het bestemmingsplan vast te stellen. Appellanten stellen dat er veel zienswijzen zijn ingediend ter zake het NGB, dat één van appellanten, te weten Vereniging Behoud de Parel, twee burgerinitiatieven heeft georganiseerd die ondertekend zijn door meer dan 4000 mensen en dat er in de zomer van 2014 een debat in de Tweede Kamer zal worden gehouden met betrekking tot de megastallen in Grubbenvorst. De maatschappelijke uitvoerbaarheid van het project is dus niet gegarandeerd, aldus appellanten.

16.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

16.2.1 Economische uitvoerbaarheid

Voor de weerlegging van de stelling dat het NGB economisch niet uitvoerbaar is, wordt in de eerste plaats verwezen naar paragraaf 4.8.2 van het verweerschrift in eerste aanleg, paragraaf 2.3.2.2 van het nader stuk van het college in eerste aanleg d.d. 10 januari 2014, paragraaf 4 van de pleitaantekeningen van het college in eerste aanleg d.d. 21 januari 2014, alsmede naar rechtsoverweging 63 van de uitspraak van de rechtbank.

Voorts heeft het college inmiddels kennisgenomen van paragraaf 16 van de schriftelijke reactie die vergunninghouders bij brief van 19 mei 2014 bij de Afdeling hebben ingediend naar aanleiding van het hoger beroepschrift van appellanten. Daarin hebben vergunninghouders de rechtmatig toegekende subsidiestromen in kaart gebracht. Voor de volledigheid wijst het college er overigens op dat vergunninghouders in paragraaf 16 van voornoemde schriftelijke reactie nadrukkelijk opmerken dat het haalbaarheidsonderzoek van Claassen, Moolenbeek & Partners wel degelijk (onder embargo) aan de gemeente is verstrekt en dat dit haalbaarheidsonderzoek desgewenst op grond van artikel 8:29 van de Awb alsnog vertrouwelijk aan de Afdeling ter hand kan worden gesteld.

Gelet op het vorenstaande staat vast dat het NGB economisch uitvoerbaar is.

16.2.2 Maatschappelijke uitvoerbaarheid

Afgezien van hetgeen het college in paragraaf 4.7.2 van het verweerschrift in eerste aanleg heeft opgemerkt ten aanzien van de maatschappelijke uitvoerbaarheid van het NGB, heeft het college in paragraaf 2.3.2.1 van zijn nader stuk in eerste aanleg d.d. 10 januari 2014 ten aanzien van de (ook in eerste aanleg door appellanten genoemde) uitspraak van de Afdeling

van 8 februari 2012 (zaaknummer 201103714/1/R4, www.raadvanstate.nl) reeds het volgende opgemerkt:

"(...) In de door appellanten genoemde uitspraak van de Afdeling van 8 februari 2012 (zaaknummer 201103714/1/R4, www.raadvanstate.nl) had de gemeenteraad van de gemeente Westerveld geweigerd om op verzoek van appellante een bestemmingsplan vast te stellen dat zag op de uitbreiding van haar bedrijf. De Afdeling overwoog dat de gemeenteraad het belang van appellante bij uitbreiding van haar bedrijf had onderkend, maar in redelijkheid een groter belang had kunnen toekennen aan het toepasselijke beleid en aan de belangen van omwonenden.

Anders dan appellanten menen, volgt uit de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling van 8 februari 2012 niet dat indien en voor zover sprake zou zijn van een groot aantal appellanten/insprekers, aldus sprake is van een maatschappelijk onuitvoerbaar plan. Uit deze uitspraak volgt slechts dat de belangen van omwonenden bij de besluitvorming meegewogen dienen te worden. In de onderhavige zaak heeft het college na afweging van de bij de besluitvorming betrokken belangen (onder andere de belangen van omwonenden) echter besloten dat de bestreden besluiten verleend kunnen worden. Niet valt in te zien dat het college niet in redelijkheid hiertoe had kunnen besluiten, temeer nu de bestreden besluiten in alle opzichten in overeenstemming zijn met een goede ruimtelijke ordening. (...)"

Gelet op het vorenstaande staat onverminderd vast dat het NBG maatschappelijk uitvoerbaar is.

16.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

17. Beoordeling (overige) beroepsgronden in eerste aanleg

17.1 Hoger beroepsgrond

Appellanten stellen in paragraaf 17 van het hoger beroepschrift dat de rechtbank op een groot aantal beroepsgronden in het geheel niet is ingegaan, te weten de beroepsgronden ter zake:

- het ten onrechte van toepassing verklaren van de Crisis- en herstelwet (hierna: "Chw") ter zake de varkenshouderij en pluimveehouderij;
- de uitkomsten van het planologisch onderzoek;
- waarden in en buiten het projectgebied;
- de Vogel- en habitatrichtlijn;
- de Nota Ruimte;
- ammoniak;
- bodem;
- voorschriften en beperkingen;
- welstand.

Volgens appellanten miskent de rechtbank door deze handelwijze de grondslagen waarop zij haar uitspraak ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Awb moet baseren. Appellanten verzoeken de Afdeling om hetgeen zij in eerste aanleg hebben opgemerkt ter zake de hiervoor genoemde beroepsgronden, als geheel herhaald en ingelast in het hoger beroepschrift te beschouwen.

Daarnaast verzoeken appellanten de Afdeling om hetgeen zij in eerste aanleg ter zake de overige beroepsgronden hebben opgemerkt, eveneens als geheel herhaald en ingelast in het hoger beroepschrift te beschouwen, omdat de rechtbank de overige gronden op ondeugdelijke wijze zou hebben beoordeeld.

17.2 Weerlegging hoger beroepsgrond

Het college verwijst voor de weerlegging van hetgeen appellanten in eerste aanleg hebben aangevoerd, naar hetgeen het in het verweerschrift in eerste aanleg heeft opgemerkt, in het bijzonder in de paragrafen 3.5 (Chw), 4.6 (uitkomsten planologisch onderzoek), 4.11 (waarden in en buiten projectgebieden, Vogel- en Habitatrichtlijn), 4.15 (Nota Ruimte), 4.16 (ammoniak), 4.18 (bodem), 4.26 (voorschriften en beperkingen) en 5.4 (welstand) van dat verweerschrift.

Met betrekking tot de Chw wijst het college in het bijzonder op de reeds in paragraaf 7 van de pleitaantekeningen in eerste aanleg d.d. 21 januari 2014 genoemde uitspraak van de Afdeling van 11 september 2013 (zaaknummer 201203731/1/A1, r.o. 4, www.raadvanstate.nl). Uit deze uitspraak volgt dat indien en voor zover de Afdeling zou oordelen dat eventuele gebreken in de besluitvorming (welke overigens in het geheel niet aanwezig zijn) kunnen worden hersteld door toepassing te geven aan de bestuurlijke lus, het relativiteitsvereiste van toepassing is op het op dat moment te nemen besluit op grond van artikel 6:19 van de Awb, ook indien het relativiteitsvereiste vóór de tussenuitspraak nog niet van toepassing was.

Voor zover appellanten voor de rest van hun hoger beroepsgronden verwijzen naar de beroepsgronden in eerste aanleg, verwijst het college ter weerlegging van die gronden naar hetgeen het in zijn processtukken in eerste aanleg en in het onderhavige verweerschrift heeft opgemerkt.

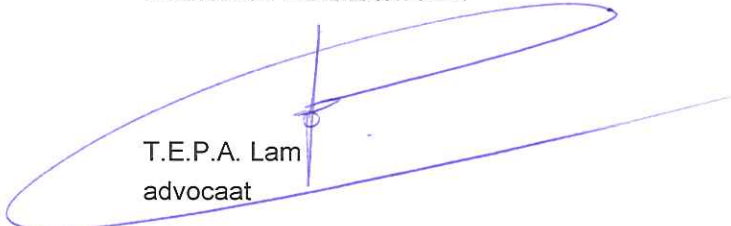
17.3 Conclusie

Het hoger beroep is in zoverre ongegrond.

18. Conclusie

Gelet op het vorenstaande verzoekt het college u het hoger beroep van appellanten niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren. Voor een kostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Met vriendelijke groet,
Hekkelman Advocaten N.V.

T.E.P.A. Lam
advocaat

*Bijlage(n): 2

Hekkelman Advocaten & Notarissen

BIJLAGE 1

Rechtbank Limburg
Zittingsplaats Roermond
Team Bestuursrecht
Datum: 21 januari 2014 om 9.00 uur

PLEITAANTEKENINGEN MR. T.E.P.A. LAM

Namens:

HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN WETHOUDERS VAN DE GEMEENTE HORST, zetelend aan het Wilhelminaplein 6 te (5961 ES) Horst (hierna: "*het college*"),
verweerder;
gemachtigde: mr. T.E.P.A. Lam,

inzake:

de beroepen van Vereniging Behoud de Parel en anderen (hierna tezamen aangeduid als: "*appellanten*") tegen de besluiten van het college van 30 oktober 2012, waarbij het college aan vergunninghouders projectbesluiten en bouwvergunningen heeft verleend voor de realisering van het "Nieuw Gemengd Bedrijf".

1. Inleiding

Aan de orde zijn de beroepen van appellanten tegen de besluiten van het college van 30 oktober 2012, waarbij het college aan vergunninghouders projectbesluiten en bouwvergunningen (hierna: "*de bestreden besluiten*") heeft verleend voor de realisering van het "Nieuw Gemengd Bedrijf" (hierna: "*het NGB*").

Voor de relevante feiten en omstandigheden verwijs ik naar paragraaf 1 van het verweerschrift. In aanvulling op hetgeen ik voor het overige in het verweerschrift en in het nader stuk van 10 januari 2014 heb opgemerkt, is het volgende van belang.

2. Ontvankelijkheid Vereniging Behoud de Parel

In paragraaf 2.1 van het verweerschrift heb ik opgemerkt dat Vereniging Behoud de Parel geen werkzaamheden verricht die kunnen worden aangemerkt als feitelijke werkzaamheden in de zin van artikel 1:2, derde lid, van de Awb en dat Vereniging Behoud de Parel onder als gevolg hiervan (naast het feit dat haar doelstelling zowel in

functioneel als in territoriaal opzicht te ruim is om als belanghebbende te kunnen worden aangemerkt) niet als belanghebbende kan worden aangemerkt.

Het voorgaande wordt bevestigd indien de website van Vereniging Behoud de Parel wordt geraadpleegd. Uit niets op haar website blijkt namelijk dat Vereniging Behoud de Parel de vereiste feitelijke werkzaamheden wél verricht. Indien en voor zover dit anders zou zijn, zouden hier wel aanknopingspunten voor de vinden zijn op de website van Vereniging Behoud de Parel. Over de feitelijke werkzaamheden die Vereniging Behoud de Parel zou verrichten, wordt op haar website echter met geen woord gerept.

3. Betekenis milieuvergunning in planologisch spoor

Appellanten stellen de deugdelijkheid van de milieuonderzoeken ter discussie. Appellanten gaan er echter aan voorbij dat het college onder de gegeven omstandigheden in het planologisch spoor uit mag gaan van de deugdelijkheid van de uitgevoerde milieuonderzoeken. GS hebben ten aanzien van de op een formeel punt (een publicatiegebrek) vernietigde milieuvergunningen namelijk geoordeeld dat deze verleend konden worden. Dit terwijl de milieuonderzoeken sindsdien zijn geactualiseerd en uit deze nieuwe milieuonderzoeken blijkt dat de recent opnieuw aangevraagde milieuvergunning voor de inrichting aan de Witveldweg uit oogpunt van milieu verbeteringen met zich brengen ten opzichte van de eerder door GS vergunde situatie. Hetzelfde geldt voor de aanvulling op de 'oude' vergunningaanvraag op grond van de Wet milieubeheer voor de inrichting aan de Laagheide. Ik verwijs korthedshalve naar de stukken die recent door vergunninghouders bij uw rechtbank zijn ingediend, met name de door vergunninghouders ingediende notitie waarin de wijzigingen van de milieueffecten van het NGB ten opzichte van de voorheen vergunde situatie beschreven worden.

Dat onder de gegeven omstandigheden in het planologisch spoor uit mag gaan van de deugdelijkheid van de uitgevoerde milieuonderzoeken, volgt uit jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: "de Afdeling"). Zo oordeelde de Afdeling in de uitspraak van 28 februari 2013 (zaaknummers 201300072/1/A1 en 201300072/2/A1, r.o. 8.5, www.raadvanstate.nl), in welke zaak eveneens een projectbesluit en een bouwvergunning waren verleend, dat er een milieuvergunning was verleend en er aldus geen aanknopingspunten bestonden voor het oordeel dat niet kon worden voldaan aan de ingevolge die milieuvergunning geldende milieunormen. Het voorgaande geldt in deze zaak onverkort, omdat GS zoals gezegd geoordeeld hebben dat de milieuonderzoeken deugdelijk zijn uitgevoerd. Uit de uitspraak van de Afdeling van 29 december 2010 (zaaknummer 201003190/1/R1, r.o. 2.6.3, www.raadvanstate.nl) volgt bovendien dat in het planologische spoor de

milieueffecten slechts dienen te worden 'meegewogen'. Dit laatste is in dit geval gebeurd, omdat waarde is gehecht aan het oordeel van GS.

Ook kan worden gewezen op de uitspraak van de Afdeling van 24 oktober 2012 (*M en R* 2013, 27, r.o. 2.6). In deze uitspraak overwoog de Afdeling dat indien kan worden uitgegaan van de voorschriften die aan de milieuvergunning zijn verbonden, er geen aanleiding is voor het oordeel dat in het planologische spoor geen sprake is van een goed woon- en leefklimaat. Het voorgaande zou slechts anders zijn indien de milieuonderzoeken nog niet zouden zijn uitgevoerd (vgl. AbRS 28 november 2012, *JM* 2013, 12, r.o. 4.1 t/m 4.3) of indien het planologische besluit méér mogelijk zou maken dan de milieuvergunning (zoals bij een bestemmingsplan het geval is, vgl. AbRS 29 februari 2012, *AB* 2012, 100, r.o. 2.14). In dit geval maken de projectbesluiten echter niet méér mogelijk dan de milieuvergunningen. Daarom wordt niet toegekomen aan het leerstuk van de (representatieve) invulling van de maximale planologische mogelijkheden. Een projectbesluit ziet immers op een concreet (en dus maximaal) plan.

Tot kan worden gewezen op de uitspraken van de Afdeling van 17 april 2013 (zaaknummer 201207173/1/A1, r.o. 2 en 2.1, www.raadvanstate.nl) en 28 maart 2012 (zaaknummer 201101705/1/A1, r.o. 2.5.2, www.raadvanstate.nl). Uit deze uitspraken volgt dat ingeval het Activiteitenbesluit van toepassing is, in het planologisch spoor slechts aannemelijk behoeft te zijn dat aan het Activiteitenbesluit voldaan zal worden (vgl. de aannemelijkheidstoets in het planologisch spoor voor wat betreft het verleend kunnen worden van een ontheffing op grond van de Flora- en faunawet, zie bijvoorbeeld AbRS 16 oktober 2013, zaaknummer 201303753/1/R6, r.o. 12 t/m 12.4, www.raadvanstate.nl).

Dat een aannemelijkheidstoets in het ruimtelijk spoor volstaat, ligt overigens eveneens voor de hand als gevolg van het bepaalde in artikel 52 Woningwet (oud) (de coördinatie tussen de bouwvergunning en de milieuvergunning). Deze coördinatiebepaling zorgt er immers voor dat een bouwvergunning niet kan worden verleend zonder dat eerst de milieueffecten in kaart zijn gebracht én aanvaardbaar zijn geacht. Het feit dat er inmiddels een nieuwe aanvraag om omgevingsvergunning voor de activiteit milieu is ingediend op grond van artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo, laat deze coördinatiebepaling onverlet. Ik verwijs in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling van 6 november 2013 (zaaknummer 201300162/1/A1, r.o. 3.2, www.raadvanstate.nl).

4. Economische uitvoerbaarheid

In aanvulling op hetgeen ik namens het college in het verweerschrift en in het nader stuk van 10 januari 2014 ten aanzien van de economische uitvoerbaarheid heb opgemerkt, wijs ik op de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2013 (zaaknummer 201307231/1/R6, r.o. 7, www.raadvanstate.nl). Uit deze uitspraak volgt dat de Afdeling relatief snel aanneemt dat een plan economisch uitvoerbaar is.

Met betrekking tot de vermeende staatssteun merk ik op dat uit een taxatierapport van 14 april 2009 volgt dat het perceel aan de Witveldweg te Grubbenvorst in april 2009 een waarde vertegenwoordigde (in onverpachte staat en vrij van elk gebruik) van € 11,50 per m². Dit bevestigt dat de grond verkocht is tegen een marktconforme prijs.

5. Verkeer

5.1 Inleiding

Appellanten stellen in het nader stuk van 9 januari 2014 ten aanzien van het verkeersonderzoek van Kragten uit januari 2009 en ten aanzien van de verkeerstelling uit 2011 dat de verkeerstellingen niet kloppen en dat de aanbevolen breedte van de weg van 6 meter niet wordt aangehouden. In het nader stuk dat ik op 10 januari 2014 bij uw rechtbank namens het college heb ingediend, heb ik opgemerkt dat ik, gelet op de datum van indiening van het nader stuk van appellanten, ter zitting ter zake dit gedeelte van het nader stuk van appellanten verweer zou voeren.

5.2 Verkeersadvies van Kragten

De meeste wegen in het buitengebied van de gemeente Horst aan de Maas, waaronder de Witveldweg en omgeving, zijn erftoegangswegen met een maximumsnelheid van 60 km/u. In de huidige situatie is de maximumsnelheid nog 80 km/u. De Witveldweg en omgeving worden in 2014 ingericht als 60 km zone. Volgens het Gemeentelijk Verkeers- en Vervoersplan, vastgesteld door de gemeenteraad op 9 april 2013, zijn op erftoegangswegen buiten de bebouwde kom intensiteiten tot 5.000 motorvoertuigen per etmaal (mtv/etm) aanvaardbaar. Uit de verkeersmetingen van oktober 2008 is gebleken dat er 2.351 motorvoertuigen per werkdag over de Witveldweg rijden. De intensiteiten op Laagheide en Losbaan liggen beduidend lager. Uit de verkeersmetingen die door de gemeente in april 2011 zijn uitgevoerd, is gebleken dat de intensiteiten op de Witveldweg tussen Dijkerheideweg en Laagheide een stuk lager liggen (1.368 mtv/werkdag) ten opzichte van de verkeersmeting uit 2008.

In de tabel op pagina 7 van het verkeersadvies van Kragten is er van uitgegaan dat het LOG voor een toename zorgt van 249 mtv/etm. Uit bovenstaande gegevens blijkt dat er nog ruim voldoende capaciteit op de genoemde wegen aanwezig is om de toename van het aantal vervoerbewegingen van het LOG op te kunnen vangen.

5.3 Verkeerstelling 2011

In het nader stuk van appellanten van 9 januari 2014 wordt aangegeven dat door het college van het advies van Kragten wordt afgeweken ten aanzien van de rijbaanbreedte op de Witveldweg. Kragten adviseert een rijbaanbreedte van 6,0 meter, terwijl in het collegebesluit d.d. 6 maart 2012 is gekozen voor een rijbaanbreedte van ten minste 4,50 meter.

De feitelijke situatie is dat de huidige rijbaanbreedte van de Witveldweg wordt gehandhaafd. De breedte fluctueert van 4,50 meter tot 6 meter. Bovendien ligt er voor bijna elke woning een molgoot van circa 0,50 meter. Aangezien de huidige verkeersbelasting aanzienlijk (42%) lager is dan in het rapport van Kragten staat vermeld, zullen passeersituaties veel minder vaak voorkomen. Voor de Witveldweg kan daarom worden volstaan met het handhaven van het bestaande wegprofiel van ten minste 4,5 meter en met het mogelijk maken van passeersituaties met landbouw- of vrachtverkeer door de aanleg van een passeerhaven langs de Witveldweg. Overigens zal een bredere rijbaanbreedte ongewenst verkeersgedrag tot gevolg hebben, zeker omdat op de Witveldweg, in verband met het gebruik door groot en zwaar landbouw- en vrachtverkeer, geen snelheidsremmende voorzieningen in de vorm van verkeersdrempels en verkeersplateaus worden aangelegd.

Niet enkel de verkeerstellingen zijn meegenomen in het besluit van het college om de huidige rijbaanbreedte te handhaven, maar ook:

- Passeermomenten van vrachtwagens

Uit 'afbeelding 5: ontsluiting bedrijven' uit het rapport van Kragten blijkt dat niet alle bedrijven de volledige Witveldweg gebruiken voor de verkeersafwikkeling. Een aantal bedrijven (Coenders, Hendriks, Klopman) maakt van de Witveldweg gebruik tot Laagheide. Op de Witveldweg tussen Dijkerheideweg en Laagheide is de passeerkans het grootst. Een gedeelte van dit tracé is 6 meter breed, waardoor twee vrachtwagens elkaar gemakkelijk kunnen passeren. Overigens kunnen vrachtwagens elkaar in de huidige situatie ook al passeren bij een wegbreedte van 4,50 meter indien de bermen gebruikt worden.

- School-thuisroute

De primaire veilige school-thuisroute Grubbenvorst – Horst loopt vanaf de Californischeweg naar de Horsterweg en verder richting de scholen in Horst. Op die route hebben fietsers de beschikking over een vrij liggend fietspad over de gehele lengte. Fietsers maken zelf de keuze om eventueel gebruik te maken van de Witveldweg. Op deze route zal ook deels een vrij liggend fietspad worden aangelegd vanaf de aansluiting van het NGB tot de Dijkerheideweg. Hierdoor worden fietsers en overig gemotoriseerd verkeer gescheiden afgewikkeld.

- Recreatief fietsroutenetwerk

Met recreatief fietsroutenetwerk wordt de landelijk erkende knooppuntenroute bedoeld. De knooppuntenroute gaat over de Losbaan via Laagheide naar de Dijkerheideweg. De intensiteiten op de Losbaan en Laagheide zijn dusdanig laag dat fietsverkeer en gemotoriseerd verkeer gemengd kunnen worden afgewikkeld. Bovendien zijn de Losbaan en Laagheide in het kader van de ontwikkeling van LOG Witveldweg verbreed en zijn er passeerhavens aangelegd. Fietsers zullen de Witveldweg moeten oversteken om op het vrij liggend fietspad te komen. Gezien de toekomstige intensiteiten is de oversteekbaarheid goed te noemen. Fietsers komen vervolgens niet meer in conflict, aangezien de knooppuntenroute over de Dijkerheideweg loopt en het overig verkeer rechtdoor via de Meldersloseweg naar de A73 rijdt.

De verkeerstelling uit 2011 is zoals gezegd 42% lager dan de verkeerstelling uit 2008. Gelet op het grote verschil tussen beide verkeerstellingen is gezocht naar een verklaring. Hiervoor zijn de verkeerstellingen uit 2008 en 2011 opnieuw beoordeeld. Hierbij is vast komen te staan dat ten tijde van de verkeerstelling in 2008 op de Witveldweg een bewegwijzerde omleidingsroute was ingesteld in verband met de aanleg van een rotonde op de Horsterweg/Aartserfweg. De verkeersbelasting van de Witveldweg was op dat moment wegens de aanwezigheid van de omleidingsroute hoger dan gebruikelijk. In werkelijkheid is de huidige verkeersbelasting van de Witveldweg lager, getuige de verkeerstelling uit 2011. De verkeerstellingen uit 2011 zijn geprojecteerd in de analyse van Kragten waarna op basis van die tellingen andere conclusies zijn getrokken. De verkeersveiligheid kan volgens appellanten niet worden gegarandeerd. Op basis van de verkeerstellingen uit 2011 kan worden geconcludeerd dat de vrees van appellanten ongegrond is.

6. Bouwvergunningen

In paragraaf 5.2.2 van het verweerschrift heb ik opgemerkt dat een bouwvergunning eerste fase vóór de inwerkingtreding van de Wabo niet kon worden geweigerd wegens strijd met de bouwverordening, gelet op het bepaalde in artikel 56a, tweede lid, van de Woningwet (oud). Het voorgaande dient deels te worden herzien, omdat het ten tijde van de aanvragen gewijzigde artikel 56a, tweede lid, van de Woningwet (oud) bepaalde dat een bouwvergunning eerste fase kon worden geweigerd wegens strijd met de voorschriften van stedenbouwkundige aard uit de bouwverordening (opgenomen in paragraaf 5 van de bouwverordening).

Het voorgaande leidt echter niet tot de conclusie dat de beroepen van appellanten in zoverre aldus gegrond dienen te worden verklaard. In de eerste plaats zijn de door appellanten genoemde brandveiligheidseisen, die zijn opgenomen in paragraaf 6 van de bouwverordening, niet van toepassing. Daarnaast is van belang dat appellanten hun stelling dat niet voldaan zou worden aan de bouwverordening, op geen enkele manier onderbouwen. De beroepen zijn in zoverre dus onverminderd ongegrond.

7. Relativiteitsvereiste

Indien en voor zover uw rechtbank zou oordelen dat eventuele gebreken in de besluitvorming (welke overigens in het geheel niet aanwezig zijn) kunnen worden hersteld door toepassing te geven aan de bestuurlijke lus, is de uitspraak van de Afdeling van 11 september 2013 (zaaknummer 201203731/1/A1, r.o. 4, www.raadvanstate.nl) van belang. Uit deze uitspraak volgt dat in dat geval het relativiteitsvereiste van toepassing is op het op dat moment te nemen besluit op grond van artikel 6:19 van de Awb, ook indien het relativiteitsvereiste vóór de tussenuitspraak nog niet van toepassing was.

8. Conclusie

Gelet op het voorgaande verzoek ik u namens het college onverkort om de beroepen van appellanten niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren en de bestreden besluiten in stand te laten. Voor een vergoeding van de door appellanten gemaakte proceskosten bestaat geen aanleiding.

T.E.P.A. Lam

Hekkelman Advocaten & Notarissen

BIJLAGE 2

Telpunt: I_004_11 Locatie: Witveldweg, HORST
 Type apparaat: M400 Van: 7 apr 2011 t/m 15 apr 2011
 Uitgesloten dagen: Begin- en Einddag
 Alle uren

	Kanaal 1	Kanaal 2	Totaal
Telpunt : I_004_11			
Straatnaam : Witveldweg			Jaar : 2011
Locatie : Horst			periode van : 7 apr 2011
Wijk : Geen			T/m : 15 apr 2011
Telpunt	I_004_11	I_004_11	I_004_11
Max. snelheid	60	60	60
Telnaam	I_004_11	I_004_11	I_004_11
Apparaat	M400	M400	M400
IntSpec	CLS+SPD	CLS+SPD	CLS+SPD
Start	8-04-11 [03:00]	8-04-11 [00:00]	8-04-11 [00:00]
Eind	14-04-11 [23:00]	14-04-11 [23:00]	14-04-11 [23:00]
KanaalInfo	vanaf dijkheideweg	vanaf laagheide	
Kanaal	1	2	Totaal
Gemiddeld aantal voertuigen			
Zondag	692	736	1428
Maandag	709	651	1360
Dinsdag	740	697	1437
Woensdag	750	769	1519
Donderdag	747	721	1468
Vrijdag	949	900	1849
Zaterdag	752	704	1456
Gemiddelden			
Etmaal (weekdag)	763	740	1502
Werkdag	779	748	1527
Weekenddag	722	720	1442
07-19 uur (werkdag)	646	615	1260
19-23 uur (werkdag)	73	92	165
23-07 uur (werkdag)	61	41	101
Voertuigcategorie			
Werkdagen gemiddelden			
Licht	602	570	1172
Middel	56	57	114
Zwaar	10	11	20
Tweewieler	80	79	159
Overig	31	31	62
07-19 uur (werkdagen) gemiddeld			
Licht	497	463	960
Middel	48	51	99
Zwaar	8	8	17
Tweewieler	65	67	132
Overig	27	26	53

	Kanaal 1	Kanaal 2	Totaal
19-23 uur (werkdagen) gemiddeld			
Licht		58	77
Middel		4	4
Zwaar		1	1
Tweewieler		7	7
Overig		3	4
23-07 uur (werkdagen) gemiddeld			
Licht		47	29
Middel		4	3
Zwaar		1	2
Tweewieler		8	6
Overig		1	1
Snelheidsklassen			
Gemiddeld werkdag aantal			
0 - 10 km/h		12	8
10 - 15 km/h		5	4
15 - 20 km/h		36	31
20 - 25 km/h		36	31
25 - 30 km/h		36	31
30 - 35 km/h		23	31
35 - 40 km/h		23	31
40 - 45 km/h		18	24
45 - 50 km/h		18	24
50 - 55 km/h		58	52
55 - 60 km/h		50	41
60 - 65 km/h		78	77
65 - 70 km/h		78	77
70 - 75 km/h		91	80
75 - 80 km/h		91	80
80 - 85 km/h		45	44
85 - 90 km/h		45	44
90 - 95 km/h		13	13
95 - 100 km/h		13	13
100 - 105 km/h		1	1
105 - 110 km/h		1	1
110 - 115 km/h		1	1
115 - 120 km/h		1	1
120 - 125 km/h		1	1
125 - 130 km/h		1	1
130 - 140 km/h		2	2
140 - 150 km/h		2	2
150 - 160 km/h		0	0

Telpunt: I_004_11 Locatie: Witveldweg, HORST
Type apparaat: M400 Van: 7 apr 2011 t/m 15 apr 2011
Uitgesloten dagen: Begin- en Einddag
Alle uren

	Kanaal 1	Kanaal 2	Totaal	
160 - 170 km/h		0	0	
170 - 200 km/h		0	0	
200 - 240 km/h		0	0	
Snelheid werkdagen				
V15		27 km/h	29 km/h	28 km/h
gemiddelde snelheid		64 km/h	64 km/h	64 km/h
V85		80 km/h	81 km/h	80 km/h
V90		85 km/h	85 km/h	85 km/h
% te hard rijders		58 %	57 %	58 %

Telpunt: I_005_11 Locatie: Witveldweg, HORST
 Type apparaat: M400 Van: 7 apr 2011 t/m 15 apr 2011
 Uitgesloten dagen: Begin- en Einddag
 Alle uren

	Kanaal 1	Kanaal 2	Totaal
Telpunt : I_005_11			
Straatnaam : Witveldweg			Jaar : 2011
Locatie : Horst			periode van : 7 apr 2011
Wijk : Geen			T/m : 15 apr 2011
Telpunt	I_005_11	I_005_11	I_005_11
Max. snelheid	60	60	60
Telnaam	I_005_11	I_005_11	I_005_11
Apparaat	M400	M400	M400
IntSpec	CLS+SPD	CLS+SPD	CLS+SPD
Start	8-04-11 [03:00]	8-04-11 [00:00]	8-04-11 [00:00]
Eind	14-04-11 [23:00]	14-04-11 [23:00]	14-04-11 [23:00]
KanaalInfo	Vanaf Laageheide	Vanaf Grubbenvorst	
Kanaal	1	2	Totaal
Gemiddeld aantal voertuigen			
Zondag	628	608	1236
Maandag	662	586	1248
Dinsdag	716	657	1373
Woensdag	710	714	1424
Donderdag	713	664	1377
Vrijdag	744	709	1453
Zaterdag	676	629	1305
Gemiddelden			
Etmaal (weekdag)	693	652	1345
Werkdag	709	666	1375
Weekenddag	652	618	1270
07-19 uur (werkdag)	590	548	1139
19-23 uur (werkdag)	66	85	151
23-07 uur (werkdag)	52	33	85
Voertuigcategorie			
Werkdagen gemiddelden			
Licht	537	512	1049
Middel	63	50	113
Zwaar	10	9	18
Tweewieler	72	69	141
Overig	27	27	54
07-19 uur (werkdagen) gemiddeld			
Licht	445	416	861
Middel	54	44	99
Zwaar	9	7	16
Tweewieler	59	57	116
Overig	24	24	47

Telpunt: I_005_11 Locatie: Witveldweg, HORST
 Type apparaat: M400 Van: 7 apr 2011 t/m 15 apr 2011
 Uitgesloten dagen: Begin- en Einddag
 Alle uren

	Kanaal 1	Kanaal 2	Totaal	
19-23 uur (werkdagen) gemiddeld				
Licht		52	72	124
Middel		4	4	7
Zwaar		1	1	1
Tweewieler		7	6	13
Overig		3	3	5
23-07 uur (werkdagen) gemiddeld				
Licht		40	25	65
Middel		5	2	7
Zwaar		1	1	1
Tweewieler		6	5	12
Overig		1	0	1
Snelheidsklassen				
Gemiddeld werkdag aantal				
0 - 10 km/h		14	4	18
10 - 15 km/h		6	2	8
15 - 20 km/h		24	28	52
20 - 25 km/h		24	28	52
25 - 30 km/h		24	28	52
30 - 35 km/h		11	10	21
35 - 40 km/h		11	10	21
40 - 45 km/h		19	14	33
45 - 50 km/h		19	14	33
50 - 55 km/h		42	44	87
55 - 60 km/h		41	41	83
60 - 65 km/h		68	75	143
65 - 70 km/h		68	75	143
70 - 75 km/h		91	84	175
75 - 80 km/h		91	84	175
80 - 85 km/h		53	44	96
85 - 90 km/h		53	44	96
90 - 95 km/h		18	12	30
95 - 100 km/h		18	12	30
100 - 105 km/h		1	1	3
105 - 110 km/h		1	1	3
110 - 115 km/h		1	1	3
115 - 120 km/h		1	1	3
120 - 125 km/h		1	1	3
125 - 130 km/h		1	1	3
130 - 140 km/h		3	3	5
140 - 150 km/h		3	3	5
150 - 160 km/h		0	0	0

Telpunt: I_005_11 Locatie: Witveldweg, HORST
Type apparaat: M400 Van: 7 apr 2011 t/m 15 apr 2011
Uitgesloten dagen: Begin- en Einddag
Alle uren

	Kanaal 1	Kanaal 2	Totaal	
160 - 170 km/h		0	0	0
170 - 200 km/h		0	0	0
200 - 240 km/h		0	0	0
Snelheid werkdagen				
V15	33 km/h	31 km/h	32 km/h	32 km/h
gemiddelde snelheid	68 km/h	67 km/h	67 km/h	67 km/h
V85	84 km/h	82 km/h	83 km/h	83 km/h
V90	88 km/h	86 km/h	87 km/h	87 km/h
% te hard rijders	65 %	65 %	65 %	65 %